

Etnisite ne, millet ne?

Prof. Dr. İskender Öksüz ince, alaycı diliyle gerçekleri bir bir ortaya koymuştur. Prof. Dr. Öksüz, "etnisite" ve "millet" meselesini bize şöyle izah ediyor:

"Biliyorsunuz Marksizm, milletin varlığını kabul etmez. Kozmopolitlik iddiasındadır. Türkiye'de uzun süre kavga komünist fikir taarruzu ile onun karşısında direnenler arasındaydı. Bu arada, komünizme karşı olduğunu deklare eden bir başka grubun, siyasî ümmetçilerin de en az komünistler kadar milliyetçiliğe ve çağdaş millet fikrine yabancı ve karşı oldukları dikkatlerden kaçtı. Dünya görüşü aşiretin henüz aşılmadığı zaman ve coğrafyalarla sınırlı bu grup, 'millet' mefhumunu kavrayamamıştır. Millet dendiğinde kavim, aşiret gibi ilkel topluluklardan birini veya ırkı anlar. Milletin kültür, dil, tarih şuuru gibi temel unsurlarını görmez. Meselâ 'İslamiyet ruhumuz, Türklük bedenimizdir' veya 'İçî İslam, dışı Türk; dışı içinin kölesi' gibi sloganları düşününüz. Bunlarda 'Türk' ırktan, biyolojiden, etten ve kemikten ibaret değil mi? Başka bir deyişle Türk, cesettir. Millet buysa kültür bu milletin neresinde? Tarih şuuru neresinde? Çok açıktır ki onların kafasındaki millet, millet değildir. Irktır, kavimdir, bir sulp münasebetinden ibarettir. Hâlbuki din kadar milliyet de zihinle ve gönülle ilgilidir.

Bu iptidâî düşünce, soğuk harpten sonra kendisine tabî bir müttefik buldu: Bölgede kendi millî şuuruna sahip ve hâkim güç teşkil etme ihtimali bulunan bir devlet istemeyen emperyalistler. Bütün yapılacak şey, cesetten ibaret olan 'Türk'ten de vaz geçivermekti. Öyle ya, Türk et ve kemikten ibaretse bundan vazgeçmenin ne zararı vardı ki? Zaten et, kemik ve ırktan ibaret başka gruplar da vardı... Ve 24, sonra 36, sonra 40 küsur etnisiteyi art arda saymaya başladık. Bunların hepsi et, kemik, ırktı ve aslında hiç biri millet değildi. Türk de tıpkı onlar gibi millet değildi. 'Milletimiz' diye bir şey vardı ama bu herhalde Türk Milleti değildi.

Bakınız, George Friedman, etkili bir millî güce engel olmak için etnisitelerin kullanılışını nasıl anlatıyor: 'Amerika Birleşik Devletleri'nin büyük stratejisi Avrupa'daki İngiliz stratejisinden türemiştir, kuvvetler dengesinin idamesi... Tıpkı Birleşik Krallık gibi Amerika Birleşik Devletleri de muhtemel bölge egemenlerini daha tomurcuk halinde iken yok etmeye yöneldi. Irak'taki 1990-91 harbi ve Sırbistan/ Yugoslavya'daki 1999 harbi bu stratejinin örneklerdir. Bu stratejinin içinde koalisyon halinde harp etmek, Amerika'nın gücünü bir taraftan diğerine kaydırarak bölgede iktidar sahibi olma ümitleri besleyenlerin planlarını asgari güç kullanımıyla akamete uğratmak vardı. Bu ABD stratejisi global liberalizm ve insan hakları ideolojisi kılıfına sarılmıştı" (Mark Beissinger, "The State of the Nation, Ernest Gellner and the Theory of Nationalism", sayfa 170, editör: John E. Hall, Cambridge University Press, 1998)

Basra Körfezi'nde bu kadar çok emirlik nereden çıktı dersiniz? Bir asır önce aynı stratejiyi izleyen İngiltere İmparatorluğu'ndan tabîl...

Peki, manipüle edecek etnisite bulmak kolay mı? Eğer millet şuuru zayıflatılmış bir toplulukta iseniz çok kolay. Dünyada 10.000 civarında etnisite var. Millet sayısı ise yüzlerde. Arada iki merteye, yani yüz kat fark var. İçinden birkaç etnisite çıkaramayacağınız millet yoktur. Şu çok meşhur sınırları yeniden çizilmiş Orta Doğu haritasının ve o haritanın makalesi 'Kan Sınırları'nın müellifi Emekli Yarbay Ralph Peters etnisite bulmanın kolaylığını anlatır ve yedekte tuttuklarını sayar: "Bahailer, İsmaililer, Nakşibendiler..." (http://www.armedforcesjournal.com/2006/06/1833899). Demek ki gerekirse onlara da demokratik özerklik verir, olmadı devlet kurar, sonra da millet inşa ederiz...

Kışkırtıcılık ve İslâm

Türkiye'de kendilerini "İslâmcı" diye tesmiye edenlerin, ki bunlar ajitasyona en yatkın kesimdir, "Allah için!" dediler mi arkalarında binleri yürütürler. Şu sözlerine bir internet sitesinde rastladım. Soru cevap şeklinde düzenlenmiş.

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

Soru ve cevaplar “İslâm” adına!

“Soru: İslâm dünyasındaki kokuşmayı kimler destekliyor?

Cevap: Batılı emperyalistler destekliyor.

Soru: Niçin?

Cevap: İslâm ülkelerini içerideki kokuşmuşlarla birlikte talan ediyorlar.

Soru: Türkiye’de böyle bir kokuşma ve anlattığınız şekilde bir işbirliği ve destekleme var mıdır?

Cevap: Uluslararası bir kuruluş her yıl ciddî incelemeler ve anketlere dayanarak dünya kokuşma listesini yapmakta, bu konuda bir rapor yayınlamaktadır. En temiz ülke Finlandiya’dır. Türkiye’nin listedeki yerini bilmek istiyorsanız, listeyi alırsınız.

Soru: Türkiye’nin düzeni hangi tarihte ve hangi belge ile tespit edilmiştir?

Cevap: 1923’te Lozan andlaşmasının gizli protokolları ile...

Soru: Bu konuda belge var mıdır?

Cevap: Benim elimde yoktur.

Soru: Öyleyse nasıl böyle iddiada bulunuyorsunuz?

Cevap: Bulunuyorum, çünkü bu konuda tevâtür derecesinde iddialar, rivayetler bulunmaktadır.

Soru: Lozan’ın gizli protokolları kimin eseridir?

Cevap: Başhaham Hayim Nahum’un. Lozan müzakerelerinin ikinci safhasında Hayim Nahum, Türk delege heyeti içinde bulunmuş ve perde ardında bu gizli protokolları hazırlamış, işi pişirmiştir.”

Temelsiz böyle iddialarla çok rahat kafalar bulandırılmaktadır.

Başhaham’ın Lozan’da gözükmesi, bin türlü fitneyi de birilerinin aklına getiriyor.

Bazı “İslâmî” kesim “gizli protokoller”e pek yatkındır.

Şimdi iktidar “yoldaşlar”ında; nerede “gizli protokoller”?

Lozan’ı da, Haham’ı da, birçok şeyi tenkit edebilirsin, beğenmediğini, istemediğini söyleyebilirsin ama komplo teorileri üretir insanları kandırırsan, fitneci olursun.

Ne diyeyim... Hucurat suresini 11. ve 12. ayetlerini muhterem “din kardeşlerimiz” okusunlar:

“Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir.” (Hucurat, 49/11)

“Ey iman edenler! Zannın bir çoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin giybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten

hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir. (Hucurat, 49/12)

İnsanları "Türk" düşmanlığına götüren böyle fitnelerdir.

Hesabı Türk'le olanlar Mustafa Kemal'i bahane ediyor

Osmanlılık özlemi çekenler şunu bilsin: Osmanlı yıkıldı ve üzerinden yeni bir devlet doğdu. Millî Mücadele verilmeseydi, siz Osmanlı olarak mı kalacaktınız!

Şu İbn Haldun var ya... Ne büyük âlim! Allah İslâmlara böyle büyük âlim göndermiş de gözümüzü açmış. İçinden çıktığı Arap'ı bile acımasız tenkit etmiştir.

Onun bir Bedevî-Hadarî kıyası var ki... Bu konu bizim yazı dizimizin dışında.. Sırası geldikçe köşeme taşıyım!

(Not düşeyim: Buradaki bedevî doğrudan Arap değil ama, misal Araplardan alınma tabî, bedevîler çölde yaşayanlar, yani göçerler; hadarîler ise yerleşik hayata geçenler, yani şehirliler. Öyle bir kıyaslıyor ki; bugünkü modern hayata dair pek çok sorunun cevabını bulabilirsiniz. Yeri gelmişken bir örnek vereceğim. Zamanında Arapların içinde yaşadım... Suudîleri, Sudanlıları ve Yemenlileri tanıdım; aralarında bariz farklar vardı. Sudanlıların "mülâyimlikler"i "oynaklıkları", "sıcakkanlılıklar"ı onları diğerlerinden ayırıyordu. Çok sonra okuduğum İbn Haldun'da aynı temel üzerine yazdıklarını görünce hayretler içinde kaldım...Arada var 700 yıl!)

Ahmet Cevdet Paşa'nın büyük bir vukufiyetle tercüme ettiği Mukaddime'nin basılması II. Abdülhamid döneminde yasaklanmıştır.

Çünkü halkı uyandırıyordu!

Padişahlara karşı bir tavır içinde olduğum düşünülmesin. Osmanlı İmparatorluğu, tarihte Türklerin kurduğu imparatorluklardan biri ve en uzun ömürlüsü... Her şeyi ile bizim ve her şeyi ile sahip çıkarız. Ama özlem içine girersek "Geçmiş ola!" deriz.

Osmanlıcılara geçmiş ola

Türkiye'de "Yeni Osmanlıcılık" düzeni güden Neo-İslâmcıların "Kemalizm"le hesapları vardır. Kemalizm'le hesaplarının sınırı nedir, bilmiyorum. İşin içine "-izm" girince şartlar değişir; sistemle bir hesaplaşma olarak da görülür. Onlar sistemle hesaplaşadursunlar ama "Sen niye Osmanlı'yı yıktın!" diye Mustafa Kemal'in yakasına yapıştırlarsa "Orada durun!" derim.

Osmanlı yıkılmıştı ve Osmanlı'nın külleri üzerinden bir devlet kuruldu.

Bu devlet hepimizin devleti.

Bu devleti "Türk'üz." diyenler kurdu. Osmanlılık iddiasında olanlar "Millî Mücadele"yi verselerdi ve ancak bu kadarcık bir yüzölçümde devleti kurtarsalardı, "Yeni Osmanlı Devleti" de bizim olacaktı.

Mustafa Kemal’le hesabı olanlar “Türk”le hesaplaşıyor.

Geçmişle hesabı olanlar da, unutmayın ki, o çok özledikleri Osmanlı ile değil “Türk”le hesaplaşmışlardır.

Siz “düşman”la birlik misiniz?!

Boşnakları katleden Karaciğ’in de hesabı “Türk”le idi.

Norveçli katilin de hesabı “Türk”le olduğunu 1500 sayfalık manifestosunda yazılı.

‘Asabiyet’ ve ‘millet’

İbn Haldun’a tekrar döneceğiz ve “asabiyet” üzerinde duracağız, demiştik.

Prof. Dr. Süleyman Uludağ, İbn Haldun’un Mukaddime’sinin temel kavramlarından “asabiyet”i ayrıntılı ele almıştır.

Arapların “Cahiliye” devrinde kendi kabilelerine mensup birini, hangi şartta olursa olsun başkalarına karşı koruma “asabiyet”tir.

Bir kabile ve fertleri, asabiyet hissi sayesinde can ve mal emniyetine kavuşur. Bu hissin şevkiyle savaşır, öldürür veya öldürülürler. Şu hâlde birleşmenin, dayanışmanın, feragatin ve fedakârlığın kaynağı asabiyettir.

Kur’an’da asabiyet kelimesi yoktur. Aynı kökten “usbe” (küçük topluluk) tabiri geçer. Hadislerde tem tevsik edilmemekle beraber “asabiyet” kelimesine rastlanır.

Bir hadiste “Asabiyet, zulmeden ve haksızlık yapan birine yardımcı olmaktır”, denilirken; sahabe, “Mazlum da olsa zâlim de olsa din kardeşinize yardımcı olunuz”, şeklindeki Hz. Peygamber’in ifadesini açıklamasını isteyince, “Zâlimi zulümden alakoymak ona yardımcı olmaktır” buyurur.

İbn Haldun ise, İslâmiyette asabiyetin zararından çok faydası üzerinde durur.

Şu açıklama önemsenmelidir:

“Şayet İslâmın daveti ve tebligatı, hususi olarak Kureyş, umumî olarak Mudar ve Arap asabiyetine dayanmasaydı hedefine ulaşmaz, gerçekleşme şansına sahip olmazdı. Belki de bu yüzden Kur’an ve hadislerde asabiyet, kesin, şiddetli ve ısrarlı bir şekilde reddedilmemiştir.” (S. Uludağ, Mukaddime, C. I, 2009)

Prof. Dr. Zeki Velidi Togan, “asabiyet”i şöyle tarif eder:

“Asabiyet kavmî da yanışma, ideolojik ve dinî tesanût, kavmî ve millî birlik hissi, içtimaî tesanût, devlet kuran milletlerin enerji kaynağı, devlet kuran irade ve kudret, sahibine heyecan veren ve müspet ideolojilerle beslenen kitlelerin dinamik kudreti.”

Bu tariftten de anlaşılacağı gibi;

“Asabiyetin en büyük hususiyeti kabile ve cemaati teşkil eden fertler arasında kuvvetli bir birlik, sağlam bir da yanışma, sürekli bir yardımlaşma ve tabiattan gelen bir koruma hissi, şuuru ve inancıdır.”

İbn Haldun, “asabiyet” hakkında şunları yazar:

“Himaye, müdafaa, mutalebe (hakkını isteme) ve ortaklaşa yapılan her türlü içtimaî faaliyet o sayede husule gelir. Memleketlerin fethi, zaptı, istilası, işgali, zaferlerin kazanılması bu şekilde tahakkuk eder.”

Prof. Dr. Süleyman Uludağ, İbn Haldun’a bağlı olarak “asabiyet” ve “milliyet” irtibatı üzerinde durur. Milliyetçilik mefhumuna tarihte ve eski cemiyetlerde bir dayanak ve kaynak aramak gerekirse, bu asabiyetle ilgilidir, demek

yanlış olmaz.

Eski cemiyet ve kavimlerde devleti kuran, ayakta tutan, ülkelerin fethedilmesini, zaferlerin kazanılmasını mümkün kılan ve siyasi hâdiselere yön veren asabiyet, yeni cemiyetlerde bu görevini milliyet duygusuna ve milliyetçilik telâkkisine devretmiştir, denebilir. İbn Haldun'a göre, siyasî hâdiselerin ve devletin esasını teşkil eden şey asabiyettir, içtimaî hâdiseler bu ekseninde cereyan eder.

İbn Haldun, "asabiyet"le millî hâkimiyeti çok veciz ortaya koyar:

"Çeşitli asabiyetlerden biri, bazı âmillerin tesiriyle sivrilir, hâkim duruma geçer. Bu esnada öbür asabiyetler de bu hâkim ve güçlü asabiyetin çevresinde birleşme ve ona destek olma sürecine girerler."

Prof. Dr. Uludağ, "İbn Haldun'da göre iki türlü asabiyet vardır" der:

"a) Nesep asabiyeti, b) Sebep asabiyeti.

Birincisinde aynı soydan gelmek ve kandaş olmak şart olduğu halde, ikincisinde böyle bir şart aranmaz, cemiyetlerde ve bedevilerde (çölde yaşayanlarda) yaygın, hâkim, kuvvetli ve tesirli olan nesep asabiyeti iken, son asırlardaki içtimaî gelişmeler hadarî-medenî (şehirli) cemiyetlerde durumu tersine çevirmiş, nesep ve kan bağı ile ilgisi bulunmayan sebep asabiyetini yaygın ve etkili hale getirmiştir. Bu durum millî asabiyetler şeklinde tecellî etmiştir. Bunun günümüzde örneği Birleşik Amerika olabilir."

□

Devleti yönetenler İbn Haldun'u okumadan bir kelime dahi etmesinler. Mutlaka bir şeyi eksik yaparlar ve mutlaka böyle devleti kuran aslî unsura düşman olurlar!

□

Yaşar Nuri Öztürk:

HAÇLI İÇİM TÜRK EŞİTTİR İSLÂM!

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk Hocayla telefonda konuştuk.

- Şu andaki gelişmeler Türk'ün adını silme, Türk'ü imha etme politikası şeklinde. Dinde ırkçılık, Türk adını kullanıp kullanmama, eski Akıncılarda diyelim, şimdiki yönetimin çekirdek kadrosu da eski Akıncılar... "Türk" adını kullanırsanız ırkçılığına kavmiyetçiliğe girer mi? deniyordu.

Ne alakası var efendim. Kur'an-ı Kerim'in herkes kendi ait olduğu soyu sopu bölgeyi rengi deseni korur. Bütün dava bunu insanlığın ortak değerleri üstüne çıkarıp tagallup ve tasallut aracı yapmamak. Yoksa kendi taaruf ilkesi, taaruf örfler yoluyla birbirini tanıma, gelişme, tekâmül etme demektir. Bütün dava sizin kendi cibilliyetiniz. İki şey, inkâr etmemek, o soysuzluk ama bunu başkalarının ezilmesi, başkalarına tahakküm, başkalarına zulüm aracı olarak kullanmamak. Peygamberimizin bu manada hadisi vardır. "Siz kavminizi başkalarına zulüm ve ceberut aracı olarak kullanmamak şartıyla kabilenizle övünebilirsiniz."

- İbn Haldun'da var bu.

- Gayet tabîî. Bu bir insanlık gerçeğidir. Din bunu inkâr eder mi, Kur'an bunu inkâr eder mi? İşte bu taaruf ilkesi odur. Herkes için bu geçerli. Gelelim Türk'e; Türk'ün bir de tarihin şahadetiyle Türk'ün birtakım özellikleri var. Kur'an'da bazı ayetlerin Türklerin Cenab-ı Hak tarafından İslâmı korumada, geliştirmede, yaymada öne çıkarılacağına haber verildiğine ilişkin yorum yoluyla varırız. Zaten Kur'an gibi bir kitabın bir ırkı bir kavmi adıyla anması beklenemez. Tarihî verilerle bunlar gelmiş. Bunlara adam diyecektir ki yorumdur, onun yorumudur. Ben

öyle yorumlamıyorum. Bırakın tarihe bakalım. Bir defa Türk dediğiniz denir sizin? Türk, İslâmı Türklerin tanıştığı günden beri Haçlı dünya için Türk eşittir İslâm, İslâm eşittir Türk. Reformun babası Luther'e sorarsanız, Luther Türk'le Müslümanı eşit manada kullanır. Bütün Haçlı dünyası böyle kullanmıştır. Türk nedir? Türk bir çerçeve kavramdır Batıda. Bütün Müslüman unsurları içerir. Salahaddin Eyyubî menşe itibarıyla Kürt'tür, Avrupalı onu Türk bilir, Türk kumandanı bilir.

- Avrupalı neden Türk'e bu kadar önem vermiş?

-1071'de Malazgirt'e bakın. Alparslan'ın ordusu da Türk ordusudur. Tarih Türk ordusu diye tescil etmiş. Onun içinde bir miktar Hristiyan dahil bütün unsurlar vardır. Çerkez, Kürt, Arap, Abaza hepsi... Çanakkale'de de aynıdır. 1071'de Anadolu'ya girişte, Malazgirt'te Alparslan'ın ordusunda hangi unsurlar hangi mefkûreyle bir araya gelmişse Çanakkale'de de aynı unsurlar aynı mefkûreyle bir araya gelmişlerdir. Bin küsur sene adam bunu gördü. Gördüğü için de bunu parçalamak istedi. PKK'yla bilmem neyle, AKP'yle oynanan oyun budur. Bunlar bunun farkında değil; bunların nefesi yüreği bunları fark etmeye yetmez.

- Neden Türk'ü geri plana atmak istiyorlar?

- Bir dosya üzerinde çalışıyordum. Daha bugün sorunuzun cevabını ben de merak edip yazdım. Niçin rahatsızlar. Meselâ Türk ordusundan niçin rahatsız Batı? Çünkü o bütün Müslümanlığı temsil ediyor. Tarih boyunca hep böyle olmuştur. Şimdi karar alınmıştır. 1940'lı yıllarda Toynbee'nin (1889-1975) Batıya verdiği stratejiler Huntington (1927-2008) tarafından geliştirildi ve hayata geçirildi. Irak bunun icabıdır, ılımlı İslâm bunun icabıdır. BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) bunun icabıdır. AKP bunun icabıdır. Libya hâdisesi, Suriye ayağı ve Türkiye ayağı vardır. Türkiye ayağına geleceğiz, zaten hepsi Türkiye ayağı için mukaddimedir. Amerikalıların son günlerde gelip gidişleri Türkiye ayağının devreye alınmak üzere olduğunu gösteriyor. Ben ciddî biçimde kaygılıyım ve rahatsızım. Niçin Türk? Tabii Türk! O zaman şunu söyleyeyim: Mademki Türk eşittir İslâm. İslâm eşittir Türk. Niçin İslâm? "Komünizm İncil'den koparılmış bir yapraktır." diyor Toynbee. Batının başına belâ oldu. Dayandığı metafizik temeli yoktu, bir de petrolü yoktu, çöktü. İslâm denen belânın hem metafizik dayanağı var, hem petrol dayanağı var, diyor. Dikkat edin diyor, komünizm gibi bunun da çökmesini beklemeyin, ona göre strateji geliştirin. 1940'larda söylüyor bunu. Şimdi uygulamaya gelindi; İslâm tasfiye edilecek. Niçin tasfiye edilecek? Toynbee bunun ipuçlarını da vermiş. İpuçların değil, açık vermiştir. İslâm bir kere Allah'la kul arasına vasıta sokarak insanlığı dinlerden nefret ettiren bu rezillikten münezzehtir. Oradan büyük bir puanı var. İslâm diyor Toynbee, daha imtihanını tarihin önünde vermedi. Hristiyanlık verdi kaybetti. Komünizm o kaybın ürünüdür. Komünizm çöktü. İslâm daha imtihanını vermedi. İnsanlık yakın bir gelecekte büyük ıstıraplarını tamir için, Tedavi için İslâmı sahneye çağırabilir diyor, çağırırsa bunda şaşılacak bir şey yok. Sebeplerini veriyor... Alkolizmadan şuna kadar meziyeti var, diyor. İslâmın bu meziyetleri muattal duruyor diyor. Bunun kimse farkında değil. Bu meziyetleri bir işletmeye başlar, bir uyanırsa diyor, bu komünizme falan benzemez.

□

Milliyet tartışmalarının kaynağı

Japon araştırmacı Masami Arai "Jöntürk Dönemi Türk Milliyetçiliği" (1994) çalışmasında "Osmanlılar'ın Türk milliyetçiliğini reddedilerinde bir başka faktör daha vardı: Bu akımın İslâma aykırı olduğuna inanıyorlardı... İslâmcıların milliyet eleştirisi iki yönlüydü: 1)İslâm esas olarak milliyetçiliği dışlar. 2) Milliyetçilik, İslâm'daki kardeşlik duygusunu reddeder." der ve Ahmet Naim ile Süleyman Nazif'in Ahmet Ağaoğlu tartışmasını anlatır. "Çarpışan" tarafların delilleri güçlüdür ve bir birini alt edemezler.

Osmanlıcı da, İslâmcı da, Türkçü de Kur'ân'dan çok rahat delil getirebilmektedir.

Bildiğiniz gibi Osmanlıcılık, İslâmcılık, Türkçülük 19. yüzyıldan itibaren Türkiye'de tartışılır.

Meseleyi Tanzimat'a götürmek gerekir. Batıyla sıkı temas Osmanlı'da pek çok anlayışı değiştirmiş ve geliştirmiştir. Önce A.Ü. İlahiyat Fakültesi Dergisi'nde çıkan ve sonra "Kâmran Birand Külliyyatı"na (1998) alınan Prof. Dr. Kâmran

Birand'ın "Aydınlanma Devri Devlet Felsefesinin Tanzimatta Tesirleri" makalesinde özlü bir şekilde bize dönemin fikrî hareketlerini aktarır. Benzer çalışmayı Prof. Dr. Şerif Mardin'in "Jön Türklerin siyasî fikirleri" nde de görürüz.

Fakat biz bu çalışmaların ayrıntısına girmeyeceğiz...

Yukarıda saydığım eserlerde, Batı tesiri özellikle işlenmiş ama İbn Haldun'un "asabiyet" izahı gösteriyor ki, geçmişten günümüze tartışılan konuların kaynağı Türk ve İslâm tarihinde vardır. (Türk tarihinde derken, Kaşgarlı mahmud'un Divanu Lügati't-Türk'te, "Türk"ü anlamlandıran nefis bir tarifi vardır. Bunu da yazı dizimizde vereceğim.)

□

□

Mehmet Âkif bir Türk milliyetçisidir!

Mehmet Âkif çok istismar edildi. Onun "Arnavut"um sözünü niçin söylediğini anlamak

istemeyenler etnikçilik için kendilerine dayanak yaptılar.

MMehmet Âkif istismarı son bulmalıdır.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, etnikçiliğini meşrulaştırmak için sık sık Mehmet Âkif'ten örnek verir, yeri geldikçe Âkif 'in ünlü Âsım'ından parçalar okur. Âkif'i "Arnavut" ilân eder, insanlarımızı etnik kimliğine göre ayrıştırmasına dayanak arar.

Mehmed Âkif (1873-1936) de, Konyalı Mehmet Vehbi Hoca (1862-1949) da "Türk milliyetçiliği"ni savunanların Millî Mücadeleyi başlattıklarını bile bile yurt savunmasına koşmuşlardır.

Ben de Âkif'i son derece önemserim. Benim ruhumu kavıyor ama nedense ben Recep Tayyip Erdoğan gibi hiç düşünmüyorum, milleti parçalara ayıramıyorum.

Safahat'ı mısra mısra okudum ve hemen her satırı üzerinde ayrıca kafa yordum.

"Âkif"ın milliyetçiliğini anlatmaya bizim kalemimiz kifayet etmez!

"Türkçesi" köşemde (6 Haziran 2011), bir kanalda Mehmet Akif'in "ırk" kelimesiyle "ecdat"tan bahsettiğini utanmadan sıkılmadan söyleyebildiklerin yazmıştım. (Söyleyenler: Gazeteci Salih Tuna, yazar İhsan Eliaçık.) Bu kişiler Âkif'in İstiklâl Marşı'nda "Türk" kelimesini kullanmadığını sevinerek söylüyorlardı. Bu tip "neo-İslâmcılar"ın sevinçleri "Türk düşmanlığı"yla ancak izah edilebilir.

Biliyorsunuz, "ırk", İstiklâl Marşı'nda "Kahraman ırkıma bir gül... Ne bu şiddet, bu celâl?" ve "Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl" mısralarında geçer.

"İrk", "Türk", "Arnavut" kelimelerinin Safahat'ta nerelerde, hangi manalarda kullanıldığına bakacağız.

'TÜRK' kelimesinin geçtiği yerler

Akif'te "Türk" nerelerde geçiyor, bakalım:

Süleymaniye Kürsüsü'nde:

Hind'in İslâm'ını pek Türk'e kıyâs

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

etmeyiniz.

Kahraman milletti gördüm ya: Biraz silkindi,

Leş yiyen kargaların sesleri birden dindi!

Eski sevdâları, kâbilse, unutsun Ruslar...

- Ne dedin?Anlamadım! Hey gidi hülyâcı

Tatar!

Kahraman milleti gördün... dediğin

Türkler mi?

Sana söylersem eğer, şimdi, düşündüklerimi,

Ebediyyen bu hayâlâta vedâ eylersin.

Mehmet Âkif, bu mısralarında “Türk” derken devleti kuran iradenin hâkimiyetine vurgu yapıp Osmanlı coğrafyasında herkese “Türk” demiyor mu?

Hakkın Sesleri’nde

Hani, milliyetin İslâm idi... Kavmiyyet ne!

Sarılıp sımsıkı dursaydın a milliyetine.

“Arnavutluk” ne demek? Var mı şerîatte yeri?

Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri!

Arab’ın Türk’e; Laz’ın Çerkes’e, yâhud

Kürd’e;

Acem’in Çinliye rüchânı mı varmış? Nerde!

Müslümanlık’ta “anâsır” mı olurmuş? Ne

gezer!

Fikr-i kavmiyyeti telîn ediyor Peygamber.

En büyük düşmanıdır rûh-i Nebî tefrikanın;

Adı batsın onu İslâm’a sokan kaltabanın!

Şu senin âkıbetin bin bu kadar yıl evvel,

Sana söylenmiş iken doğru mudur şimdi cedel?

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

Artık ey millet-i merhûme, sabah oldu uyan!

Sana az geldi ezanlar, diye ötsün mü bu çan?

Ne Araplık ne de Türklük kalacak aç gözünü!

Dinle Peygamber-i Zîşân'ın îlâhî sözünü.

Türk Arab'sız yaşamaz. Kim ki “yaşar” derse

delidir!

Arab'ın, Türk ise hem sağ gözü, hem sağ elidir.

Mehmet Âkîf'in derdi ülkenin parçalanmaması... Osmanlı gibi çok geniş bir coğrafyada Müslümanları birlik içinde tutacak manevî güç Müslümanlıktır. (Bundan kimsenin itirazı yoktur zeten...) Türk'ü de diğer kavim arasında sıralarken imparatorluğun unsurlarını hatırlatmış oluyor.

Vaiz Kürsüsü'nde

Ne Kürd elifbayı sökmüş, ne Türk okur, ne

Arab;

Ne Çerkes'in, ne Laz'ın var bakın, elinde kitâb!

Hülâsa, milletin efrâdı bilgiden mahrûm.

Burada “milletin efradı” sözüne dikkati çekerim. Kastedilen İslâm milleti. Bu mısralarda imparatorluk anâsırını sıralıyor.

Berlin Hatıraları'nda

“Arab'la Türk'ü ayırdık mı şöyle bir kerre,

“Ne çarpınır kolu artık, ne çarpınır kanadı,” Halîfenin de kalır sâde bir sevimli adı!

Değil mi cenge giden Çerkes'in, Laz'ın,

Türk'ün,

Arab'la, Kürd ile bâkîdir ittihadı bugün;

Değil mi sînede birdir vuran yürek... Yılmaz!

Cihân yıkılsa, emîn ol, bu cephe sarsılmaz!

Birinci şiirde Halife birleştirici merkez. Arapların kıpırdanması Âkîf'in yüreğini yakıyor. Yine “birlik” sağlanması derdinde.

Âsım'da

Yoksa, din perdesi altında bu isyân yoktu:

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

Sürdüler Türk'e "tasavvuf" diye olgun şırayı;

Muttasıl şimdi "hakikat" kusuyor Sıdkı Dayı!

Sıtmadan boynu bükülmüş de o dimdik

Türk'ün, Düşünüp durmada öksüz gibi küskün küskün.

Hocazâdem, ne sülûkmüş o meğer vay canına!

Diş bilermiş senelerden beri Türk'ün kanına.

Geldi bir başka gâvurcuk, dedi "Cengiz'le, ayol,

Bu hısımlık nereden çıktı ki, siz Türk, o Moğol!

Hiç tartışmaya mahal yok... "Türk", ülke sathında yaşayan herkestir.

Ordunun Duası'nda

Âmin! desin hep birden yiğitler,

"Allahu ekber!" gökten şehitler.

Âmin, âmin! Allahu ekber!

Türk eriyiz, silsilemiz kahraman...

Bu şiire ne diyeceksiniz! Âkif'i "Türk milliyetçiliği"nin dışında tutabilir miyiz?!

'İRK' kelimesinin geçtiği yerler

Âkif, "ırk" kelimesini sadece İstiklâl Marşı'nda değil başka şiirlerinde de kullanmıştır.

Hatıralar'da:

Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile...

Âlem aldatmaksa maksat, aldanan yok, nâfile!

Kaç hakikî müslüman gördümse: Hep makberdedir;

Müslümanlık, bilmem amma, galiba göklerde dir!

İstemem dursun o pâyansız mefâhir bir yana...

Gösterin ecdâda az çok benzeyen bir kan bana!

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

İsterim sizlerde görmek ırkınızdan yâdigâr!

Çok değil ancak! Necib evlâda lâıyk tek şîâr.

Berlin Hatıraları'nda:

Değil mi bir anasın sen? Değil mi Alman'sın?

O hâlde fikr ile vicdâna sâhib insansın.

O hâlde "Asyalıdır, ırkı başkadır..." diyerek.

Benât-ı cinsin olan ümmehâtı incitecek

Yabancı tavrı yakışmaz senin fazîletine...

Gel iştirâk ediver şunların felâketine...

Âsım'da

Gövde teşrihlere dönmüş, o bacaklar değnek;

Daha yaş yirmi iken eller, ayaklar titrek.

Öyle seksenlik adamlar aramak pek yanlı;

Kırk onun ömrüne son merhale olmuş kalmış.

Değişik sanki o arslan gibi ırkın torunu!

Bense İslâm'ın o gürbüz, o civan unsurunu,

Kocamaz, derdim, asırlarca, sorulsaydı eğer,

Ne çabuk elden ayaktan düşecekmiş o meğer!...

Hâlâ mı Boğuşmak'ta

Bambaşka iken her birinin ırkı, lisânı,

Ahlâkı, telâkkîleri, iklimi cihânı,

Yekpâre kesilmiş tutulan gâye için de,

Vehdetten eser yok bir avuç halkın içinde!

Post üstüne hem kavgaların hepsi nihâyet;

Hâlâ mı boğuşmak? Bu ne gaflet, ne rezâlet!

Nevruz'a'da

İhtiyar amcanı dinler misin, oğlum, Nevruz?

Ne büyük söyle, ne çok söyle; yiğit işte gerek.

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

Lâfı bol, karnı geniş soyları taklîd etme;

Sözü sağlam, özü sağlam adam ol, ırkına çek.

Mısraları tek tek tahlil edebilirim. Burada iki türlü ırktan bahsediliyor. “Herhangi bir ırk” ve “Türk ırkı ”... Birinci, üçüncü ve beşinci şiirlerde bahsettiği doğrudan, Türk ırkı! Ama şiirlerden anlaşıldığı gibi kastettiği “soy” ve Osmanlı coğrafyasında “Türk” kimliğiyle yaşayanlar.

“İrk”ı neden “Türk”e bağladığımı aşağıda göstereceğim.

‘ARNAVUT’ kelimesinin geçtiği yerler

Recep Tayyip Erdoğan, iki de bir Âkîf’in Arnavut olduğunu hatırlatıyor ya, “Arnavut” Safahat’ta niçin geçiyor:

Süleymaniye Kürsüsü’nde

Arnavutlukla, Araplıkla bu millet yürümez...

Son siyâsetse bu, hiç böyle siyâset yürümez.

Hakkın Sesleri’nde

Üç beyinsiz kafanın derdine, üç milyon halk

Bak nasıl doğranıyor? Kalk, baba, kabrinden

kalk!

Diriler koşmadı imdâdına, sen bâri yetiş...

Arnavutluk yanıyor... Hem bu sefer pek

müdhiş!

“Arnavutluk” ne demek? Var mı şerîatte

yeri?

Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek

ileri!

“Medeniyet!” size çoktan beridir dış biliyor;

Evvelâ parçalamak sonra da yutmak diliyor:

Arnavutlar size ibret olacakken, hâlâ,

Ne bu şûrîde siyâset, ne bu fâsid davâ?

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 2

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:32 -

Görmüyor gittiği yanlış yolu, zannım,

çoğunuz...

Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz!

Bunu benden duyunuz, ben ki, evet,

Arnavud'um...

Başka bir şey diyemem... İşte perîşân yurdum!...

Burada Âkif, babasının Arnavut olduğunu hatırlatıyor. Arnavutluk'ta isyan edenlere karşı babasını imdada çağırıyor. Âkif, bölünmeye şiddetle karşı.

Recep Tayyip Erdoğan'ın sık okuduğu mısra: "Bunu benden duyunuz, ben ki, evet, Arnavud'um..."

Babasının Arnavut olduğunu söylüyor, dolayısıyla kendisinin Arnavut soydan geldiğini belirtmiş oluyor. Maksadı ne? Ben size katılmıyorum, parçalanmaya karşıyım demek istiyor.

Demek ki, Recep Tayyip Erdoğan'ın kastettiğini manada konuşmuyor Âkif!

Vaiz Kürsüsünde'de

Mahalle mektebi olsaydı bizde vaktiyle;

Ya uğrasaydı kalanlar güzelce tadîle;

Yarım pabuçla gezen, donsuz üç buçuk zibidi,

Bir Arnavudluğu isyâna kaldırır mı idi?

Siz, ey bu yangını ihzâr eden beş altı sefil,

Ki ettiniz bizi Hırvat'la Sırb'ba karşı rezîl!

Neden hükûmete Kur'ân'la bağlı Arnavud'u

Ayırdınız da harâb ettiniz bütün yurdu?

Nasılmış, anlayınız iddiâ-yı kavmiyyet?

Âkif, isyancılara neredeyse beddua ediyor.

Âkif, İslâm milletini sık vurguluyor. Onun zamanında Avrasya'da İslâm nüfusunun neredeyse tamamı Osmanlı toprağında idi. "İslâm milleti" vurgusuyla anâsırı bir arada tutmak çabasıındaydı.

Âkif, "Türk"ü hem özelde, hem genelde kullanmıştır. Âkif'in genelde kullandığı "Türk", "Osmanlı'da yaşayan herkese Türk denir" sözünü karşıladığı açık değil mi?

Burada Âkif'te geçen, "İrk", "Türk" ve "Arnavut" kelimelerinin neyi ifade ettiğini açıkladık. Aksini iddia eden varsa

sütunlarımız açık. Sütunlarımız Recep Tayyip Erdoğan Bey'e de açık. Bu kadar izahtan sonra o başka anladiysa, virgülüne dokunmadan cevabını yayınlayacağım!

TARİHTEN BUGÜNE... Türk Adını Silme Planı (10)

Türk etnisite değil millettir!

Türk'ü etnikçi bir zihniyetle dar alana hapsedenler Türk tarihini de inkâr ederler! Türk, kabileleri ve etnisiteleri içine alan umumî bir kavramı, dolayısıyla milleti ifade eder

"Türk... Türk..." diyoruz...

Peki, "Türk" ne? Kim?

"Türk" kelimesinin nereden nasıl ortaya çıktığını, ne anlama geldiğini Türk dili tarihinin seçkin isimlerinden eski Türk Dil Kurumu Başkanı Prof. Dr. Ahmet Bican Ercilasun Hocamız ortaya koydu.

13. yüzyıldan önce Türk kelimesi hem cins isim, hem de özel isim olarak kullanılmıştır. Eski Uygur metinlerinde cins isim olarak türk "güç, kuvvet" demektir. Bunu Ahmet Caferoğlu'nun "Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü"nde görebiliriz. Karahanlılar döneminde cins isim olarak türk "olgunlaşma zamanının ortası" anlamına gelir. Mesela Türk üzüm ödi "üzümün olgunlaşma vaktinin ortası" demektir. Türk kuyaş ödi "gün ortası" demektir. Türk yigit "gençlik çağlarının ortasına gelmiş genç" demektir (Dîvânü Lugatî't-Türk yazması 178. sayfa).

"Türk"ün etimolojisine gelince. Bu konuda iki görüş vardır: 1) törü+k, 2) törü-k. Birinci etimoloji, Türk'ü, törü yani töre kelimesine dayandırır. Buna göre törük, "törelî" demektir ve daha sonra türk biçimine girmiştir. İkinci etimolojide türk, törü-, yani türemek fiiline dayandırılmıştır ve törük, "türetilmiş, yaratılmış" anlamına gelmektedir. Hem -k ekinin bugün bile aynı işlevle kullanılmasından (kırık "kırılmış", soluk "solmuş" vb.) hem de "türemek" kavramının "insan, insan topluluğu" için yaygın bir kullanıma sahip olmasından (krş. Arapça halk "yaratmak", halk "halk") dolayı ikinci etimoloji akla daha yakındır.

Özel isim olarak "Türk" kelimesini, bilinen ilk metinlerimiz olan Köktürk anıtlarında görürüz. Üç büyük anıtta (Köl Tigin, Bilge Kağan, Tonyukuk anıtlarında) Türk aşağı yukarı 60 defa geçer. Birkaç örnek:

"Yukarıda mavi gök, aşağıda kara yer yaratıldığında ikisinin arasında insanoğlu yaratılmış. İnsanoğlunun üzerine atalarım Bumın Kağan, İstemi Kağan hükümdar olarak oturmuş. Oturup Türk milletinin devletini, töresini (kanunlarını) tutmuş ve düzenlemiş." (Köl Tigin, Doğu yüzü, 1. satır).

"Türk beğleri, millet, bunu işitin! Türk milletinin dirilip devlet tutacağını buraya yazdım. Yanılırsa öleceğini de buraya yazdım." (KT, Güney yüzü, 10. satır).

"Çin milleti hilekâr olduğu için, aldatıcı olduğu için, kardeşleri birbirine düşürdüğü için, beğlerle milletin arasına fitne soktuğu için Türk milleti, kurduğu devletini elinden çıkarmış, başına geçirdiği hakanını kaybetmiş. Beğ olmağa layık erkek evlâtları Çin milletine köle, hanım olmağa lâayık kız evlatları ise cariye olmuş. Türk beğleri Türk adını atmışlar; Çin'de Çin adları alıp Çin hükümdarına tâbi olmuşlar... Türk halk tabakası şöyle demiş: Devletli millet idim, devletim şimdi nerede?... Hakanlı millet idim hakanım nerede?... Böyle diyerek Çin hükümdarına düşman olmuşlar... -Çin hükümdarı da- 'Türk milletini öldüreyim, kökünü kurutayım -jenosit- dermiş.' (KT, D, 6-10. satırlar).

"Ben Bilge Tonyukuk'um. Çin ülkesinde doğdum. -O zaman- Türk milleti Çin'e tâbi idi. Türk milleti, hânını bulamayınca Çin'den ayrıldı, hanlandı. Hânını bıraktınca yine Çin'e tâbi oldu." (Tonyukuk, I. taş, Batı yüzü, 1-2. satırlar).

Türk etnisite değil millet

“Türk”, daha ilk metinlerimizde bir etnisiteyi değil, bir milleti ifade etmektedir. Yine yukarıdaki örneklerden açık olarak görüldüğü gibi karşısında bir başka millet, Çin milleti vardır. Doğu toplumlarının gelişmesi Batı toplumlarından farklıdır. Batıda milletleşme süreci çok geç, 17, 18. asırlarda başlamış olabilir. Ancak Doğuda, en geç 7. asırdan itibaren Türk, Çin, Fars ve Arap milletleri vardır.

Yukarıdaki örneklerde “millet” olarak bugünkü Türkçeye aktardığımız kelime bodun kelimesidir. Bodun’un etimolojisi dahi etnisite’den millet’e geçilmiş olduğunu anlatır. Bodun’un kökü bod’dur ki bu kelime bugünkü “boy (kabile)” kelimesinin eski biçimidir. Kelimenin sonundaki +un eki çokluk ifade eder; buna göre bodun, “boyalar topluluğu” demek olur. Köktürk bengu taşlarında (anıtlarında) bodun iki anlamda da kullanılır. Bir yandan “boyalar topluluğu, bir nevi boyalar federasyonu” anlamını korurken bir yandan daha üst bir kavram alanına geçerek “millet” anlamını da kazanmıştır. Tokuz Oguz bodun (KT, D 14), Tarduş bodun (KT, D 17), On Ok Bodun (KT, D 19) gibi örneklerde “boyalar topluluğu”; buna karşılık Türk bodun, Tabgaç bodun örneklerinde “millet” anlamındadır. Nitekim şu ifadeler, üst anlama, “millet” anlamına geçişin tipik ifadeleridir: “Tokuz Oğuz bodunu, kendi bodunum idi; gök ile yer bulandığı için düşman oldu.” (KT, K 4). “Türgiş Kağanı, Türkümüz, bodunumuz idi; bilmediği için, bize karşı yanıldığı için kağanı öldü; vezirleri ve beğleri de öldü; On Ok bodunu eziyet gördü” (KT, D 18-19). Bu iki ifadede iç isyanlar anlatılmakta ve “kendi milletim olan Dokuz Oğuz bodunu; milletimiz olan, Türkümüz olan On Ok bodununun kağanı Türgiş Kağan” denilerek Dokuz Oğuz ve On Ok “boyalar birliği”nin “kendi milletimiz”in, “Türkümüzün, yani Türk milletinin” bir parçası olduğu açıkça vurgulanmaktadır. Zaten ok kelimesi de “boy”; oğuz kelimesi de “boyalar” demektir ve böylece On Ok “on boy”, Dokuz Oğuz “dokuz boy” anlamına gelmektedir. Açıkça anlaşılmaktadır ki Dokuz Oğuz, On Ok gibi boy birlikleri “Türk” adı altında bir “millet” oluşturmaktadır.

Şu alıntı çok ilgi çekicidir:

“Yukarıdaki Türk Tanrısı, Türk’ün kutsal yer suyu şöyle takdir etmiş: Türk milleti yok olmasın diye, millet olsun diye babam İteriş Kağan ile anam İlbelge Hatun’u Tanrı tepelerinden tutup yukarı kaldırmış.” (KT, D 10-11).

Türk’ün tarihi derinliği

Eski Türk tarihi sahasında önemli eserlere imza atan Prof. Dr. Ahmet Taşağıl’a, Türklerin tarihini ve dünyadaki yerini sorduk.

Türk’ün bir “etnik” kimlikten çok öte anlam taşıdığını görüyoruz

Arkeolojik belgelere göre M.Ö. 3000, yazılı kaynaklara göre M.Ö. 2250 tarihlerine kadar uzanan Türklerin eski tarihi Eski Ön Asya Mısır, Çin ve Hint tarihlerinden geç başlamaz. Bir başka deyişle dünya tarihi başladığında Türklerin tarihi de başlar. Bu bir abartı olmadığı gibi açık bir şekilde belgelenmektedir.

Batılı bilim adamları sömürgeciliğin zirve yaptığı 19. yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren Türk adını eski kaynaklarda arama gayretine giriştiler. 20. yüzyılın başında da Alman F.W.K. Müller bir Uygurca metinde Türk kelimesinin gerçek anlamını tespit etti (güçlü, kuvvetli). Türklerin eski dönemlerine ait birçok yeni belge bulunduğça araştırma ve yorumlar sürüp gitti. Zaten böylesine eski ve zengin tarihi olan bir milletin adının ve kimliğinin üzerine çok fazla yorum yapılması normaldir. Ancak, tek taraflı bakış açısıyla saptırma çalışmaları bizi üzmektedir.

Millet adı olarak Türk adı ilk defa M.S. 420 tarihinde bir Pers metninde Seyhun (Sır Derya) doğusunda yaşayan insanlara ad olarak gözükmektedir. Ama o halkın öncesinin milâttan önceki çağlara dayandığı gerçeği de kesindir. Bozkırın zor, sert hayat şartlarında var olmaya çalışan Türk toplulukları hakkında komşu milletleri bazen az kayıt tutmuşlardır. 542 yılına gelindiğinde millet adı olarak Çin kaynaklarında (Chou Shu 27. Bölüm) Türk adı açıkça görülür. 552’de de bağımsız Türk Kağanlığı (İmparatorluğu) kurulmuştur. Bundan dolayı Bizans kaynaklarından Aghathias’ta Orta Asya Türkiye olarak kaydedilmiştir (582’de).

Türk Kağanlığının kurulmasıyla birlikte bir başka deyişle Türk adının resmi devlet adı hâline gelmesiyle birlikte dünya genelinde bu ad çığ gibi genişlemiştir.

Arap ve Fars kaynakları, Tibet, Sogd, Tohar belgeleri, Çinlilerin tuttuğu kayıtlar, Bizans ve Latin eserleri genel anlamda büyük bir Türk milletinden ve onların devlet(ler)inden bahsederler. Hazarlar sayesinde Türk ve Türkiye adı Karadeniz'in kuzeyine taşınır.

12. yüzyılda Kıpçaklar Türk ve Türkiye adını Suriye Filistin ve Mısır'a götüreceklerdir (Ed-Devletü't-Türkiye). Aynı yüzyılda Anadolu Selçuklular sayesinde Türkiye diye anılmaya başlayacaktır. Bu söylediklerimizi Türklerin kendileri değil komşularının kaynakları nakletmektedir. Ayrıca, 15 ve 16. yüzyıllara batılılar Türk asırları derken biz kendimizi Osmanlı, Timur, Safevi, Babür, Özbek, Kazak, Uygur gibi adlarla adlandırıyoruz.

Bunun sebebi ne idi?

Türkler Avrasya coğrafyasının çok geniş bir alanında boylar hâlinde yaşıyorlardı. Başka türlü yaşamının var olmanın imkânı yoktu.

Neden 'Türksünüz' dediler?

Şu soruyu sormalıyız:

Türkler kendilerine farklı boy adları verirlerken neden yabancı milletler bize Türksünüz, yaşadığımız ülkeye Türkiye demişlerdir?

Bu problemi çözmek için bizim tarihçiliğimizde Göktürk (Gök-Türk) diye yazdığımız aslında kaynaklarda doğru ve haklı bir biçimde Türk Devleti (Kağanlığı/İmparatorluğu) olarak kaydedilen devletin tarihine bakmak gerekir. Çünkü bu dönemde "Türk" adı millet adı olmakla birlikte devlet adı şekliyle resmî bir kimlik kazanmıştır. Dolayısıyla yabancıların kayıtlarında "Türk" adı ve devleti yaygınlaşmıştır. Türk Kağanlığı (Göktürkler) yıkıldıktan sonra devamında Araplar aynı millete "Türk / Türkmen", Ruslar Uzlara "Tork" demişlerdir. Türkler batıya doğru yayıldıkça komşu milletlerin hafızalarında bu ad daha fazla yer edinmiştir. Selçuklu Karahanlı ve Gaznelilerle zirve yapmış, Osmanlı ve onun çağdaşı diğer Türk devlet ve topluluklarıyla üç kıtaya yayılmıştır. Burada kilit nokta Türk Kağanlığının (Göktürk) batı kanadıdır. Doğudakiler farklı mecralara kayarlarken Batı Göktürkleri Oğuz, Kıpçak ve diğer Türk boylarının adıyla günümüze ulaşmayı başarmıştır.

Göktürk Devleti esas adıyla Türk Kağanlığı bütün Türkler ve Türk Dünyası tarihi için model devlet olma özelliğine sahiptir.

Arap kaynaklarında Türkler

Daha Köktürkler çağında Türk adının bu şekilde genelleşmesinin bir sonucu olarak, -Köktürk hanedanını yıkıp onların yerine geçenler oldukları hâlde- Uygurlar, Çinceden, Toharcadan kendi dillerine çevirdikleri eserlerde, kendi dillerini "Türkçe" olarak, bazen de "Türk Uygur dili" olarak ifade etmektedirler. "Maytrisimit" adlı ünlü Uygur eserinin "Tohar dilinden Türk diline" çevrildiği, Hüen-tsang adlı Çinli seyyahın biyografisinin "Çin dilinden Türk diline" çevrildiği, bir başka ünlü eser olan "Altun Yaruk"un "Çin dilinden Türk Uygur diline" çevrildiği kitapların kendilerinde kayıtlıdır. Reşid Rahmet Arat'ın Türk Tarih Kurumu tarafından yayımlanan "Eski Türk Şiiri" adlı abidevi eserinde ölüm tasviriyle ilgili bir Maniheist ilahinin başlığında "adınçığ türkçe başık" yazısı vardır ki "başka bir Türkçe ilahî" demektir.

Dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren İslam coğrafyacılarının eserlerinde Türkler ve Türk boylarıyla ilgili bilgiler yer alır. Çok iyi Arapça bilen tarihçi Ramazan Şeşen bunları "İslâm Coğrafyacılarına Göre Türkler ve Türk Ülkeleri" adlı çok önemli eserinde (1998) toplamıştır. Bunlardan da birkaç örnek verelim.

İbn Hurdâdbih'in 846-886 yıllarına ait "El-Mesâlik ve'l-Memâlik" adlı eserinden: "Türklerin ülkeleri şunlardır: Tokuz Oğuzlar. Bunların ülkesi Türk ülkelerinin en genişidir. Çin ve Tibet'e, Harluhlara (Karluklara), Kimaklara (Kimeklere), Oğuzlara, el-Cifr'e, Peçeneklere, Türkişlere, Ezgişlere, Kıpçaklara, Kırgızlara komşudurlar. Kırgızlarda misk bulunur. Karluklar. Halaçlar nehrin beri tarafındadırlar. Fârab'a gelince, burada Müslümanların ve Karluk Türklerinin ordugâhları vardır. Bütün Türk şehirlerinin sayısı 16'dır." (s. 184). "Taraz-âb nehrinde Türk ülkesinden Çin'e kadar büyük ticaret gemileri işler." (s. 185).

Görüldüğü gibi burada Türk kavramı, Dokuz Oğuzları, Karlukları, Kırgızları, Halaçları, vb.ni içine alan geniş bir anlamda kullanılmaktadır ki bu anlam "boy" kavramının üstündedir ve "millet" anlamındadır.

Ya'kubî'nin 891 tarihli "Kitâbu'l-Büldân"ından: "Türkler çeşitli cinslere ve ülkelere ayrılır. Bunlardan bazıları Karluklar, Tuguzguzlar, Türgişler, Keymâklar (Kimekler) ve Oğuzlardır. Türklerden her cinsin ayrı bir ülkesi vardır...Türkler keçe imalini en iyi bilen bir millettir." (s. 187).

Bu alıntıda "Türk" kelimesinin, Türk boylarının genel adı olduğu ve Türklerin bir "millet" olduğu çok daha açık bir şekilde görülmektedir.

Mes'ûdî'nin "Mürûc'ü-Zeheb"inden (10. yy.ın ilk yarısı): "Seyhun nehri kıyısında Türklerin Yeni-kent denen bir şehirleri vardır. Burada Müslümanlar oturur. Bu Müslümanların çoğu Türklerdendir... Oğuzlar, Türklerin en kahraman ve gözleri en küçük olanlarıdır... Kimaklar Seyhun'un ötesinde Türklerden bir cinstir...Hazar Denizi etrafında çeşitli Türk kabileleri yaşar." (s. 42-43).

Burada da açık şekilde Türk'ün umumi bir ad olarak kullanıldığı ve Oğuzların, Kimeklerin, Hazar etrafındaki kabilelerin Türk milletini meydana getiren kabileler olduğu görülüyor. Daha onlarca örnek sıralayabiliriz.

Bilinen ilk Türkçe sözlüğün yazarı Kâşgarlı Mahmud da Türklerin 20 kabile olduğunu belirterek bunları Kıpçak, Oğuz, Başkurt, Tatar, Kırgız, Uygur...diye sayar (Divanu Lügati't-Türk yazması, s. 20-21).

Prof. Dr. Ahmet Bican Ercilasun, "Türk"ün bir etnisite adı olmadığını ortaya koyduktan sonra şu hükmü verir:

"Türk kelimesinin 8. yüzyıldan itibaren, bir kabileyi, bir etnisiteyi değil, örneklerde adı geçen bütün kabileleri içine alan umumi bir kavramı, yani milleti ifade ettiği rahatça anlaşılmaktadır. Daha sonra temasta bulunduğumuz bütün kavimler de bizden hep Türk diye bahsetmiştir."

□

İslâm kimlik eksikliğine karşıdır!..

Osmanlı'da kimlik unutulmuştu. Başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere yeni devleti

kuranların yaptığı, bu unutulmuş adı öne çıkarmak olmuştur.

Milliyetçilik her zaman vardı ve milliyetçilik her zaman tartışılmıştır.

Milliyetçilik 1980'li yıllardan sonra daha çok gündemi işgal etmiş, "küresel" boyutta siyasî mücadele alanı hâline dönüşmüştür.

Günümüzde ABD'den Kanada'ya, İskandinav ülkelerinden Türkiye'ye, Rusya'dan AB blokuna kadar hemen her yerde farklı yönleriyle tartışılan bir milliyetçilik vak'ası, "küreselleşme"nin ulus-devletleri aşındırdığına ve kısa süre içerisinde ulus-devlet, millet gibi olguların hareket sahasının iyiden iyiye kısıtlanacağına dair görüşlerle daha dikkat çekici bir zemine kaymıştır.

Konu milliyetçilik olunca; millet, millî elitler, etnisite teorileri, çokkültürlülük, biyolojik/kültürel milliyetçilik anlayışları, “hayali cemaat” iddiaları tabiatıyla işin içine giriyor. Dolayısıyla herhangi bir milletin menşei, evrensel anlamda oynaması beklenen misyonu, ulus-devletin adının nasıl belirlendiğine kadar bütün tartışmalar, o ülkenin milliyetçilik teorileri noktasında nerede konumlandırılması gerektiğine gelip dayanıyor.

‘Türk’ adı kaldırılmalı mı?

Din sosyolojisinin önde gelen isimlerinden Prof. Dr. Yümni Sezen: “Türkiye’de bugün kavmi zümreler, gerçekte farklı kültüre sahip olmadıkları hâlde, başka milletlerin veya menfaat ve siyaset gruplarının itmesiyle; para, siyaset ve propaganda gücü ile, millet rolü oynamaya talip olmaya ve isyan etmeye başlamışlardır” dedikten sonra Türkiye’nin ezeli hastalığına parmak bastı:

“Aynı millet kültürünün içine dâhil oldukları hâlde, bazı ‘okumuş’ veya ‘aydın’ adı verilen kadrolar da bunlara eşlik etmektedirler. Yarım yamalak bilgileri, bazı hataları kullanarak, özellikle kimileri yüce dinimizi, kimileri hümanist telakkîleri, yahut özgürlük ve demokrasi gibi kavramları istismar ederek, isyan korosuna katılmaktadırlar. İş ‘Türk’ adının kaldırılmasına kadar vardırma istedikleri herkesin malûmudur.”

Prof. Dr. Sezen şu soruyu sorar:

“Niye? Türk milleti bu insanlara ne yaptı?”

Sonra şu iç yakan tespitte bulunur:

“Bizi üzen, daha çok kendilerine dindar denilen kimselerin bu işe önyak olacak kadar işin içine katılmış olmalarıdır.

Ne yazık ki Türkiye’de din ile milliyeti uyumlaştıramamayı yanlış bir Batılılaşma projesi artırmıştır. İstiklâl Savaşı sonrası Türkiye Cumhuriyetinde kültür ve kimlik konusunda üç merhale oluşturulmuştur.

1. ‘Müslüman Türk’ kültür ve kimliği. Bu olumlu safha olgunlaştırılmadı ve maalesef bu safhada kalınmadı.

2. ‘Batılı Türk’ kültür ve kimliği. Oysa Batılılık bir kimlik değil, bir bilim, siyaset ve tecrübelerden istifade projesi olmalıydı.

3. ‘Türkiyeli’ kültür ve kimliği. Küresel (başlangıçta evrensel) kültür anlayışına bağlı bu üçüncüsü, kimliksizliğe doğru bir deneme süreci olmaktadır. Bir kısım Müslüman ‘okumuşlar’ da bu anlayışa dâhil oldular. Kadrolaşmaya, yetki kullanmaya başladılar. Türkiye’de 36 etnik grup var, Türk bunlardan birisidir diyerek, AB, ABD diyerek, ABD’nin Orta Doğu projesine destek vererek, şımarıklıkları ve densizlikleri ileriye vardırırlara cesaret verdiler, bir dönüşüm isteği sürdürülmesine sebep oldular. Niye?

Yüzyıllardır, Osmanlıdan beri, kendini bu kavimden ve bu millettten hissetmeyen insanların, Türk milletine düşmanlıklarını, fırsat buldukça intikam peşine düştüklerini artık kim inkâr edebilir? Cumhuriyet Türkiye’sinde, millî devlete sahip olunduğu hâlde bu tehlikeli damar devam etmiştir. Bu damarı iyi tanımak lâzımdır. Bu damar asırlarca işini sessizce gördü. Şimdi kendini saklamaya ihtiyaç duymuyor. Biz bu damara ‘Türk olmayan’ demiyoruz. ‘Kendini Türk hissetmeyen’ diyoruz. Hatta bunlara da hoşgörü ile bakıyoruz. Düşmanlık etmedikçe ve zarar vermedikçe, hainlik etmedikçe. Mesele bir kan meselesi değildir. Bilinç meselesidir. Oluşmuş kimlik ve şahsiyet, biyolojik bir çizgi değil, kültürel çizgidir. Türk milleti, kendini Türk hissetmeyenlere de hep hoşgörü göstermiştir. Fakat ne yazık ki bu insanlar buna aldırış etmemişler, milletimiz ise düşmanlık edenleri çabuk unutmuştur.”

Yunanistan’a 1992’de röportaj için gitmiştim. Atina’da, o zaman milletvekili olan Dr. Sadık Ahmet’le parlamentoda görüşmüş, sonra Batı Trakya’ya geçmiştim. Gümölcine’de, Sadık Ahmet’in başında olduğu partinin genel sekreteri bana eşlik ediyordu. İnsanın kanını donduracak şeyler anlattı ama söyledikleri içinde bir cümle yürek dağlayıcıydı: “Camide ön safta oturanlar Yunan’la en çok işbirliği yapanlardır.”

Sadece “Müslümanım” diyerek “milliyet” duygusunun, maksatlı “ırkçılık” olduğuna inandırılanlar için “vatan” fazla bir anlam taşımıyordu. Rû-yî zemin “vatan”dı. Yunan hükûmeti, zaten Batı Trakya’da yaşayanlara “Siz Türk değil, Müslümansınız” demiyor mu? Oldum olası “Türklük” kavgası

verilmiyor mu?

Bugün daha tehlikeli

Prof. Dr. Yümni Sezen “Bugün dünden, yani Haçlı Seferleri, Çanakkale ve İstiklal

Savaşı dönemlerinden daha tehlikeli işler dönmektedir. İç ve dış düşman ittifakı her zamankinden fazla

görünüyor” dedikten sonra şöyle devam etti:

“Türk’ün adını silmeye çalışacak kadar bir hırs belirmiştir. Anayasadan, kanunlardan, eğitimden Türk adını silmeye çalışmaktadırlar.

Her insanın bir adı olduğu gibi, her milletin de bir adı vardır. Bu ad tarihî süreçte süzülüp gelen, sosyal tahtına oturan bir addır. Kendine has sebepleri vardır. Ne zorla, ne de kimsenin lutfuyla yerleşmiş değildir. Zaman zaman sessizce, yani zımnen bu ad mevcuttur. Fakat bu zımnî tavır, unutulmaya sebep olabilmış ve zararlı olmuştur. Daha geriye gitmeden, Osmanlı örneği bunu anlamaya yetebilir. Başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere yeni devleti kuranların yaptığı, bu unutulmuş olan adı öne çıkarmak olmuştur. Bizce Cumhuriyetin en büyük kazanımı budur ve bazı idraksizlerin zannettiklerinin aksine, bunun İslâma aykırı bir tarafı yoktur; İslâma uygundur. İsimsizliğe ya da yanlış isimlere, kimlik ve şahsiyet eksikliğine İslâm karşıdır.

Bugün dünyada irili ufaklı 6000’i aşkın kavim vardır. Gerçek millet sayısı ise 50’den azdır. Bazıları da millet olmadığı halde, propagandanın, siyaset ve paranın gücü ve desteği ile millet rolü oynamaktadırlar. Daha doğrusu oynatılmaktadır.

Milleti sanayi döneminin ürünü saymak, yanlış değil, eksiktir. Sanayileşme, birbiriyle ilgisiz, dağınık hâlde duran, hiçbir müşterek tarihî geçmişi olmayan toplulukları bir araya getirmiş değildir. Toplumsal DNA’larında mevcut ve şekillenmiş, bütün müşterek potansiyelleri taşıyan toplulukların milletleşmesini sadece hızlandırmıştır.

Millet; dilce, dince, ahlâkça, estetikçe müşterek, aynı terbiyeyi almış, ortak iradeye ve birlikte yaşama azmine sahip, idealleri ve gelecek projeleri olan fertlerden mürekkep toplumdur.

Türk kavmi, içine başka kavimleri de toplamış, nüfus ve kültür oranı kendi lehine olduğu için, egemen bir kültür, hukuk, siyaset ve tarihî bir birikimle kendini ve içine kattıklarını bir millet hâline getirmiştir. Diğer milletlerde de durum böyle olmuştur. Milletler, tarihî bir inşanın meyveleridir.”

Milliyetçilik tartışmaları

Siyasî tarih alanında yetkin isimlerden Doç. Dr. A. Baran Dural, “Aslına bakılırsa milliyetçilik tartışmaları üç farklı kuram ekseninde şekillendiğini, bu yaklaşımların primeordiyalizm (ilkçil kuram), modernite teorileri ve etno-sembolist yaklaşım olarak adlandırıldığını” hatırlattıktan sonra kuramları şöyle izah eder:

“Primeordiyalizme göre tarihin derinliklerinde bir yerde önce verili bütünlük olarak bir millet vardır. Bu millet şekillendikçe, ulusal yapı devlet ve o milletin milliyetçi seçkinlerince tarif edilir. Etno-sembolist teori, her milletin etnik bir kökene yaslandığını ve ulusların tarihinde bu etnik özelliklerin söz sahibi olduğuna inanır. Bazı yönler ve köken tartışması itibarıyla ulusal karakterin şekillendirilmesi açısından iki teori kısmen benzer. Üçüncü yaklaşıma yani modernite kuramlarına göreyse, milliyetçilik modernizmin ürünü bir ideoloji. Bu yaklaşımı savunan Gellner,

Anderson, Hobsbawm gibi düşünürler, sanayi devrimi, endüstrileşme, modernleşme olgularının toplumun yeniden biçimlendirilmesini şart koştuğunu, ulus-devlet adı altında milliyetçi seçkinlerin toplumları kodlayarak bu işlevi yerine getirdiğini öne sürer. Buna göre baştan verili milletten bahsetmek yerine; “hayal edilmiş, ulusal seçkinlerince var kılınmış, yapıntı”lardır milletler. Genelde milliyetçiliğe, ulusal karakterin oluşumuna eleştirel yaklaşan modernite kuramcıları, önce devletin oluşturulduğunu, sonra ulusal seçkinler aracılığıyla oluşturulan devlete uygun bir milletin icat edildiğini ileri sürerler. Günümüzde primeordiyalizm yanlılarının görüşleri, pek fazla rağbet bulmuyor. Zira milletlerin önü-sonu, nerede başlayıp, hangi unsurlardan oluşturulduğuna dair somut kanıtlar üretilemiyor. Özellikle 3 bin ya da 5 bin yıla dayanan millet yaklaşımları aynı toplumların bugünkü hâllerine ilişkin net veri sunamıyor. İnsanlık tarihinin onbinlerce yıl sürdüğü iddia edilen türsel yaşamın sadece 5 bin yıllık döneminin devletli aşamayı kapsamaması, insanlığın hayatına verili millet organizasyonu hâlinde başlamadığını hatta devletli yaşamın son derece geç bir dönemi kapsadığını ortaya koyuyor. Devletleri oluşturan milletlerin varlığı ancak yazının bulunuşuyla kayıt altına alınabildiğine göre primeordiyalist yaklaşımın sıkıntıları daha net açığa çıkıyor.

Etno-sembolist yaklaşım, etnisiteye vurgu yapan yönü ve savunucularının iddialarıyla daha geçerli bütünlük arzetsen bile aynı etnik grubun mutlak birlikte hareket etmediğine dair tarihte karşılaşılan sayısız örnek, etno-sembolistlerin başını ağrıtabilecek nitelikte. Türk yakın tarihinden örnek vermek gerekirse, Osmanlı devlet adamlarının tüm karşıt-görülerine rağmen Osmanlı- Rus savaşlarında, kendilerini püskürten Rus ordularının başında Kazak komutanların ağırlığının şaşılacak derecede yüksek olması, Kazakların Osmanlı-Rus sürtüşmesinde sürekli Çarlığı desteklemeleri dikkat çekmekte. Yine günümüzde Kürt grupların, farklı bölgelerde farklı ve birbirleriyle hayli çelişen ideolojik yapılanmalar altında örgütlenmeleri, siyasal bağlantılarını feodal aşiret sisteminden Marxist-Leninist terör örgütlerine dek değişik başlıklarda toplamaları aynı etnik grubun, belli sorunlar karşısında bırakın aynı tepkiyi göstermeyi, benzer tavır bile takınamayabildiğini ortaya koyuyor.

Modernite yaklaşımıysa aslında çok şey söylüyor gibi yapıp, hiçbir şey söylemiyor. Zira, milletlerin yapıntı, kurmaca kavramlar olduğu doğrulansa bile, bu faktör bir kez kurgulandıktan sonra millet yapılanmasının gerçek olmadığını kanıtlamıyor. Dolayısıyla bir kavram ve/veya olgu yapıntı olabilir ama oluşturulduktan sonra gerçeklik ya da ‘hükmi şahsiyet’ kazanır. Bu onun değerini alçaltmaz, ortadan kaldırmaz. Burada bir adım daha ileri gidilip, peki, ‘Hayal edilmemiş cemaat var mıdır’ sorusu yöneltilebilir. Bu noktada başta mutlak kesinlik iddiası taşıyan dinî akımlar olmak üzere sosyalizmden liberalizme, muhafazakârlıktan faşizme tüm siyasal ideolojilerin hayal edilmiş birer cemaate ve onu hayal eden seçkinlere yaslandığı söylenmelidir. İslamcılığı ele alalım. Tanrı hiçbir grubu, ‘Alın benim adıma şöyle bir devlet kurun’ diye özel olarak görevlendirmemiştir. Bugün küreselleşmeyle birlikte İslâmın siyasal tavrını tartışan gruplar irdelendiğinde, bu grupların içinde İslâmın Protestan etiğe benzer bir yapılanmaya sahip olduğunu dolayısıyla küresel düzlemle rahatlıkla uyushabileceğini savunanlardan, İslâmın çok daha sert yorumunu içeren anlayışa kadar pek çok kuyruğu birbirine değmeyen görüşle karşılaşmak kitleleri şaşırtmamalı. Zira yukarıda örneklenen her bir yaklaşım bire bir Tanrı’nın buyruğunu değil, farklı İslamcı seçkinlerin Tanrı’nın buyruklarından ne anladıklarını, bu buyruklara bakarak nasıl bir İslami cemaat ve teori ‘hayal ettiklerini’ gösterir sadece. Önce yaklaşım benimsenir, ona uygun o yaklaşımı savunacak aydınlar grubu yaklaşıma uygun bir cemaati var eder, daha sonra bu cemaat kendi kafasında oluşturduğu düzeni diğerlerine kaşı savunmaya başlar. Kısacası cami cemaati de en azından o caminin imamının vaazları yönünde kurgulanmış, biçimlendirilmiş bir cemaattir, bir pop müzik grubunun hayranları da o grubun savunduğu değerler çerçevesinde şekillendirilmiş bir cemaattir. Bu bağlamda hayal edilmemiş bir cemaat zaten yoktur. Böylelikle özellikle modern zamanların ürünü olan, ‘karışmış topluma karşı saflığını yitirmemiş cemaat’ öngörüsünün de bir avuntudan öteye geçmeyeceği anlaşılmaktadır.”

□

Adım adım Osmanlıcılıktan Türkiyeliliğe!..

Osmanlı’nın yıkılış sürecini Türkçülüğe bağlayanlar Türkiyeliliği ortaya atarak Osmanlıcılığa dönmek istiyorlar.

Ünlü mütefekkir Nevzat Kösoğlu, Türk Yurdu dergisinin “Türk’ün Vatanında Türkiyelilik Hikâyesi Üzerine

Tartışmalar” özel sayısında (S. 208, Aralık 2004), “Türkiyelilik” fikrine tarihi süzgeçten geçirerek nasıl geldiğini izah eder.

Dağılmanın esas başlangıcı 1856 Islahat Fermanı’nın ilânıdır. 1839 Tanzimat Fermanı, Islahat Fermanı’na zemin hazırlamıştır.

Öncesinde durum şu idi:

Her toplumsal kurumun, başta devletin, kuruluş ilkeleri vardır. Kurum bu ilkelerine bağlı kaldığı sürece sağlıklı çalışır, diri kalır. Devlet-i âliye’nin de kurucu ilkeleri vardı ve şunlardı:

- a. Egemenlik, Osmanoğulları ailesine aittir; hiçbir şekilde tartışılmaz,
- b. Müslümanlar, millet-i hâkimedir; siyasî ve idarî haklar onlara aittir. Müslüman olan her Osmanlı, mülkiye ve askeriye en üst kademelerine kadar yükselir. Kurucu unsur Türklerdir ve başlangıcından beri de resmî dil Türkçe olduğu için, millet-i hâkime fiilen Türklerdir. Devşirme kurumu, etnik kökeni farklı olan çocukları alıp Türkleştiren bir ocaktır,
- c. Gayrimüslimler zımnîdir; Avrupa’nın yirminci yüzyılda bile ulaşamadığı bir rahatlıkta, her türlü kültürel ve ferdî hak ve imkânlara sahip olarak, devletin kefaleti altındadırlar. Ancak, siyasî ve askerî görevler alamazlar; bu alanda millet-i hâkime ile eşit değillerdir.” (N. Kösoğlu, “Bir Rapor Vesilesiyle Arka Plân”, Türk Yurdu, S. 208, Aralık 2004)

Isındıra ısındıra böldüler

Tanzimat Fermanı ile, Müslim-gayrimüslim ayırımı yapılmaksızın tebaanın eşitliği ilân edildiyse de, siyasî haklar verilmemiştir.

Tanzimat Fermanı, Avrupalı devletler ve Rusya’nın zoru ve Mısır’da Mehmet Ali Paşa tehdidi altında ilân edilmişti. Ancak ferman, bu ülkeleri de, onların korumaya aldıkları gayrimüslimleri de tatmin etmedi.

Sonuçta, İngiliz, Fransız ve Rus sefirleri ile Osmanlı hariciyecilerinin ortaklaşa hazırladıkları Islahat Fermanı ilân edildi. Zamanın şeyhülislâmının söylediğine göre, bu ferman, bazı Avrupalı devlet donanmalarının Boğaz’da topları saraya çevrili iken hazırlandı ve yayınlandı.

Tanzimat Fermanı’nı hazırlayan Büyük Reşit Paşa, gayrimüslim milletlere siyasî hakların tanınmasına sert tepki gösterdi; devletin temel yapısının bozulduğuna ve buna karşı ülkenin her yanında isyanlar çıkacağına dair bir rapor ortaya koydu.

Ünlü tarihçi Cevdet Paşa da, “Devletin esasına hâlel geldi; Müslümanlar millet-i hâkime iken bu mukaddes haklarını kaybettiler” diye yazdı. Halk kestirmeden, “Gâvur-Müslüman eşit oldu” dedi. Devletin kapıları gayrimüslimlere ardına kadar açılmıştı; sadece askerlik yapmıyorlardı. Çünkü gayrimüslimler asker olmak istemiyorlardı...

Devletin bir kurucu ilkesi böylece yıkılmıştı.

Nevzat Kösoğlu bu yeni durumun “Osmanlılık” olarak adlandırılmak istendiğini belirtir.

“Osmanlı aydınları, bu fiilî ve hukukî durumu, bir yıkılış, bir çözülüş hâli olmaktan çıkartıp, ‘Osmanlılık’ adı altında, yeni bir kurucu ilke durumuna getirmeye ve devleti bu yeni ilke üzerine oturtmaya çalıştılar. Bu hamle fevkalâde doğru idi; ama, başarılı olamadı.

Cevdet Paşa'nın, 'Eba ve ecdadımızın kanı ile kazandığımız bir mukaddes hakkımızı kaybettik; millet-i hâkime iken, gayrimüslim ile müsavî olduk. Bugün bizim için ağlanacak bir gündür' diye yazmıştır. 1856 Fermanında yas tutan Müslümanlar, özellikle de Türkler, bu yeni kavramı, 'Osmanlılığı' kolayca benimsediler ve sadece onlar benimsediler.. Çünkü, devletin sahibi onlardı, devlet onların kanı bahası idi ve engelleyemedikleri gelişmeler karşısında, bu yeni ilke ile belki devletlerini kurtarabileceklerini umuyorlardı.

Cevdet Paşa'nın, 'Gayrimüslimler için bir yevm-i meserret' (sevinç günü) idi", diye anlattığı ferman gününden sonra, bu insanlar niçin fermanın getirdiği yeni 'Osmanlılık' ilkesini benimsemediler? Çünkü emelleri, eşit Osmanlılar olarak kalmak değildi; fermanın getirdiklerini bir sığrama tahtası olarak kullandılar.

İkinci büyük hamle, Meşrutiyetin ilânı ile başarıldı. Gayrimüslimler vilâyet meclislerine Osmanlı Meclis-i Mebusanı'na girmeye başladılar. Şimdi, Osmanoğlu'nun egemenlik hakkına da ortak olmuşlardı.

Azınlık rnilliyetçileri artık Osmanlı Meclis kürsüsünden devletin resmî diline saldırmaya başladılar. Ve İttihat Terakki'yi, 'Anâsır-ı muhtelif'e'yi Türkleştirmeye çalışmakla suçladılar.

Lozan'da, gayrimüslimler azınlık kabul edilmekle, eski Osmanlı kurucu ilkesine dönüldü.

1990'lı yıllarda "mozaik" kavramı ortaya atıldı. Türkiye, bir yamalı bohça idi; kültürler karışımından oluşuyordu.

Ancak, ayırıcı, farklılaştırıcı unsurlar öne çıkarılarak asıl niyet dışı vuruldu

Sonra Türkiye'de çok sayıda etnik kimlikten bahsedilmeye başlandı.

Türkiye'deki insanlara bir millet denilemezdi. Ortak yönleri azdı; Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı idiler sadece.

"Küreselleşme" temayülüyle mahallilikler geniş ölçüde kullanılarak, bunların millî kültürümüzü oluşturan alt birimler değil, bağımsız kültürler olduğu işlendi ve bu kültürleri taşıyan toplumsal kesimlerin de farklı etnik gruplar olduğu ileri sürüldü.

Teslimiyet ruhu

Osmanlı aydınları, yükselmek için Batılılaşmak gerektiğini söylediler. Âkif, Gökalp ve arkadaşları millî kimliğimizi kaybetmeden çağdaşlaşmak gerektiğini savundular.

Kimileri ise bütünüyle teslimiyetçiydiler. Hiçbir millî hissiyat taşımadan, hayatın her alanında onlar gibi olmamız gerektiğini savundular.

Nevzat Kösoğlu "Tanzimat devlet adamları, 'devletin tamamiyet-i mülkiyesi'nin, ancak Batılı devletlerin garantisi altında korunabileceğini düşünüyorlardı" dedikten sonra şu değerlendirmeyi yapar:

"Cumhuriyet kurulduğu hâlde, bu psikoloji yenilemedi ve çağdaşlaşmada bütüncü tavır egemen oldu. Bu yüzden de Türk okumuşları, Batıdan gelen telkin ve tesirler karşısında hiçbir zaman bağımsız ve millî değerlendirmeler yapamadılar. Mozaik yahut farklı etnik grup meselelerinde de böyle oldu; Türk okumuşları kendi tariflerini ortaya koyamadılar ve Batıdan gönderilenlerin üstüne oturarak yorumlar yaptılar.

Bu aldanışlarda üzüntüyle anılacak bir diğer kesim, Türkçülüğün imparatorluğumuzu parçaladığı yolundaki propagandaların etkilerini hâlâ üzerlerinden atamamış olanlardır. Bu yüzden, Osmanlıya içtenlikle bağlı oldukları hâlde, sebeplerle sonuçları birbirine karıştırmakta ayrıca Osmanlının yıkılış sürecindeki görüntüsünü, temel Osmanlı yapısı zannetmektedirler. Bu da, yer yer bölücü kesimlerle benzeri söylemlere düşmelerine yol açmaktadır. Bir kere şunun iyice kavranması gerekir ki, Türk milliyetçiliği fikrinin ortaya çıkışı, Osmanlı kurucu devlet ilkelerinin bozulduğu ve Osmanlı konseptinin ortaya çıktığı zamanlardan çok sonradır. Ve kurulmak istenen bu yeni yapıyı bozanlar, Türk millîcileri değil, gayrimüslim reaya ve onları destekleyen devletlerdir. Devleti

canlandırabilir miyiz diye bu kavrama sarılanlar da, millet-i hâkime ve özellikle kan bahası olan Türklere. Bunun mümkün olmayacağı, imparatorluğun parçalanmakta olduğunun anlaşılması zamanlarında da, millet-i hâkime içindeki ilk aynılıkçılık Türklerden değil, diğer Müslüman unsurlardan geldi. Mademki imparatorluğu kurtaramıyoruz, bari kendimizi kurtaralım diye mülâcilik yapmaya başladılar. Türkler mülâcilik yapmaya başladıkları zamanlarda, isteseler de başka bir şey yapamazlardı; çünkü, Devlet-i Âliye'nin kuruluşunda olduğu gibi, yıkılışında da bir başlarına kalmışlardı.”

Kösoğlu'nun şu tespitlerine katılmamak mümkün değildir:

“150 yıl önce nasıl gelindiye, yine benzeri yollardan gelinmektedir.

O gün gayrimüslimler üzerinden oynan oyunlar, bugün Müslüman toplumun parçalanması şeklinde yürütülmektedir. Görülüyor ki, mozaikten başlayan hamleler, azınlıklara gelip dayanmıştır ve çözüm olarak da ‘Türkiyeli’lik kavramı sunulmaktadır; ‘Osmanlılık’ yerini ‘Türkiyelilik’le değiştirmiştir. Unutmayın ki Türkiye demek Türklerin ülkesi demektir!”

Bunu bildikleri için yeni isimler üzerinde durduklarını dizimizin geçen bölümlerinde açıklamıştık.

Türk adı kolay kazanılmadı

Prof. Dr. Yümni Sezen “Türk” adının kolay kazanılmadığına vurgu yapar:

“Türkler Doğu’dan Batı’ya vatanlaştırdıkları yerlerde medeniyet ve insanlık sunumlarını gerçekleştirmişlerdir. Her dönüm noktasından itibaren yeni bir olgunluk kazanmışlardır. Büyük insanlar yetiştirmişler, yüksek seviyede eserler vermişlerdir. Bu süreçte birçok kavmin Müslüman olmasına vesile olmuşlardır. Gerçeklere gözünü kapayıp, devekuşu gibi başını kuma gömüp, Türkleri bilmem kaç etnik gruptan biri gibi görmeye, Türk adını ortadan kaldırmaya tevessül etmeye ne ad verileceği ehline bilinir.

Türk adının ifade ettiği psikolojik ve sosyal anlam, hiyerarşi, otorite ve hakediş kolay kazanılmamıştır. Sadece milyonlarca akıtılan kanla değil, yüksek bir kültür ve iradeyle elde edilmiştir. Siz hiç basit kültürlerin yüksek kültürlerle hâkimiyetini gördünüz mü? Birçok çile çekilmeden, gelişme ve yükselme göstermeden, kendini ispat edecek medenî ürünler vermeden, belgeler bırakmadan medeniyet kurduğunu duyduunuz mu? Bugün ona düşmanlık yapan birçok kesim onun dilini konuşuyor. Teröristler onun dilini konuşuyor. Türk’ün kuyusunu kazmak isteyenler Türkçe konuşuyor, yazıyor, çiziyor. Türk’ün adını silmek isteyenler de onun dilini konuşuyor, onun kültür ve medeniyeti içinde yaşıyor. Bu nasıl iştir?

Türk Milleti, adıyla, inancıyla, kültürüyle bir cazibe merkezi olmuş, tarih içinde ona katılanlar, kazançlı çıkmışlardır. Bunun sosyolojideki karşılığı şudur: Sosyal statüde başrolü oynayan “kurucu ve oluşturunca kültür” diyoruz. Kurucu kültür, sun’î milletlerde bile önem arz etmiştir. Mesela ABD’nde kurucu kültür, anglosakson, beyaz ve Protestandır. Tarihî derinliklere giden bir oluşum olmadığı hâlde, her biri mevcut bağımsız toplumların parçalarından oluşan bir toplanma olduğu hâlde, bir hiyerarşi oluşmuş, kurucu kültür, dilce, hukukça, siyasetçe birlik sağlamış, bu toplumu neredeyse millet yapmıştır. Amerikanlık ve Amerikalılık esas olmuştur. Gerçek milletlerde daha köklü bir kurucu kültür süreci yaşanmıştır. Sonuçta bir millî kimlik oluşmuştur. Siz bunu inkâr kalktınız mı, kıyameti yaklaştırmış olursunuz.

Millet olmadan devlet, devlet olmadan millet olunamayacağı da açık bir gerçektir. Millet rolü oynayanlar gibi, devlet rolü oynayanlar ayrıca mütalaa edilmesi gereken bir konudur. Kültürle milleti özdeşleştiren ve devamlılığı sağlayan devlettir. Bu bakımdan bizdeki bozguncular, devlete saldırmaktadırlar. Hedefleri hem Türk Devleti, hem Türk Milletidir. Atatürk ve rejim karşıtlığı bile bir bahane ve vasıta.”

“Beynime Türk kazıldı”

Rafeal Sadi, İsrail’de yaşayan bir gazeteci. Türkiye’de doğup büyüdü. ‘Türkiyeli’ Recep Tayyip Erdoğan’ın da sınıf arkadaşı. Yahudi vatandaşımıza da kulak verelim; o ne diyor:

“Türk ve Türkiyeli kavramlarının ortalıkta dolaşması kesinlikle gizli bir bölücülük. İlginç ve güzel bir mozaik olan Türkiye’nin yapısını kökünden sarsmaya dengeleri alt üst etmeye sebebiyet verebilecek bir durumla karşı karşıyayız gibi geliyor bana.

Ben ecdadı 1492 yılında İspanya’daki engizisyonundan kaçıp Osmanlı Türkiye’si’nce kucak açılmış ve kabul edilmiş, Yahudi dinine mensup bir Türk vatandaşım.

1955 yılında doğup, 1961 yılında ilkokul 1. sınıfına girdiğim günden itibaren ‘Türküm, doğruyum, çalışkanım’ tümceleri ile beynime, benim Türk olduğum kazıldı.

Bayrağım ve Milli Marşımın ne olduğu öğretildi ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak kurucusu Atatürk’ün söylediği ‘Ne mutlu Türküm diyene’ sözünü; okul duvarında, kitaplarda ve her türlü malzemenin üzerinde görerek ve Türk olmakla bilinçlendirilerek büyüdüm.

Şimdilerde birileri kalkacak ve bana; ‘yok kardeşim sen Oğuz ve Kayı boylarından, Orta Asya’dan gelmediğin için Türk değil, Türkiyelisin’ diyecek ve ben de ‘ha peki haklısınız’ mı diyeceğim. Hadi canım sen de...

Ne olacak benim 50 yıllık eğitimim, öğrenimim?

Ne olacak 32 yaşına gelmiş oğluma, 29 yaşına gelmiş kızıma verdiğim Türk eğitimi ve kimliği?

Şimdi kalkıp kendilerine ‘kusura bakmayın çocuklar, biz Türk değiliz; sadece Türkiyeliyiz’ mi diyeceğim?

Bunun adına milleti bölmek, halkı parçalamak denmez mi? Kimse bana üst kimlik, alt kimlik hikâyeleri anlatmasın. Her birimiz bu ülkede ne olduğumuzu biliyoruz.

Dinlerimiz, ırksal veya yöresel farklılıklarımız olabilir. Bu hiçbir zaman bizleri rahatsız etmedi. Şimdi ne oldu da birden bire azınlık sayılacakmışım?

Benim atalarım kendilerine özel haklar verebilecek azınlık statüsünü Lozan Anlaşması’nda bile kabul etmemişler. ‘Biz Türk vatandaşız’ deyip azınlık haklarını reddetmişlerdir.”

Rafeal Sadi’nin yazısını Gönül Saray’ın “Türklük ve Türkiyelilik üzerine” yazısından aldım.

□

‘Türk’ derssen sen ırkçı olursun!

Belli kesimler öyle şartlandırılmışlar ki sanki devletin kurucu unsuru Türkler değilmiş gibi, ‘Türk’ millet değil bir ırkmış gibi, ‘Türk’ü etnikçiliğe indirgemişlerdir.

Türkiye’de öyle bir mantık yürütülmüştür ki, “Türk” derssen, sen ırkçı olursun.

Ünlü dava adamı Osman Yüksel Serdengeçti (1917-1983)’den anekdotlar naklederler. Serdengeçti, AP milletvekiliği yapmış (1965-1969) ama gönlü MHP’de olmuş, sonra MSP’ye gidip gelmiştir. MSP’de “Türk” diyemediğinden şikâyetçi oluşunu mizahî bir dille anlattığını söylerler. “Türk” sözü ağzından çıkana “ırkçı” gözüyle bakarlarmış.

En acısı ise şuydu: İmralı duruşmalarında şehit ailelerini savunan bir tane bile MSP'den, Akıncılar'dan gelmiş avukat yoktu. Elbette PKK'ya karşı çok insan var ama, böyle bir davada ortaya çıkmaktan çekinmişlerdir. İmralı duruşmaları sırasında şehit ailelerinin avukatlarına, MSP'lilerin neden gelmediklerini sorduğumda kapılarını çaldıklarını ama çoğunun gelmek istemediğini söylediler. Tabii gelmek istedikleri hâlde duruşmaya katılacaklar listesine giremeyenler olmuştur. Meselenin genel görüntüsünü anlatıyorum.

Eski Akıncı-MSP zihniyetinde Müslüman ülkelerin Türklere bakışının etkisi olmadığını kimse söyleyemez.

Vahhabiliği çıkarınların ve yayınların soyundan gelenlerin Osmanlı'yı "Türk" gördüğünü, "Türk" onların gözünde "düşman mesabesi"nde olduğunu belirtmeliyim. Çünkü şimdiki Suudî hanedanının atası Abdullah bin Suud 1811'de isyan etmiş, Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa 1813 yılında isyanı bastırmış ve Abdullah bin Suud başta olmak üzere 35 elebaşı İstanbul'a getirilerek muhakeme sonunda asılmıştır.

"Kürt Dosyası" gibi son derece ciddi ve önemli bir çalışmaya imza atan eski bakanlardan ünlü tarihçi Prof. Dr. Mehmet Halûk Çay, Vahhabiliği çıkarınların Türk düşmanlığına dikkati çekmiştir. Prof. Dr. Çay: "İngiliz ajanlarının İslâm kisvesi altında Arabistan topraklarına soktukları elemanları vasıtasıyla, İslâmî değerleri alt üst eden ve Türk düşmanlığı ile beslenen bu görüş XVIII. yüzyıl başlarında Osmanlı Devletine birçok defa meseleler çıkarmıştır" demiştir.

Şunu açıklamadan geçemeyeceğim. Suudî Arabistan'da zamane neslinde Vahhabilikten dolayı Türk düşmanlığını, o ülkede kaldığım sürede gözlemlemedim ama Yeni Türkiye'nin kuruluşu onlar açısından problemliydi. "Recûlû's-Sanem" (Put Adam) kitabı açık satılır ve üniversitede "Akıncı" öğrencilerin de elinden düşmezdi. Kitap muhtemelen Mustafa Kemal'in muarızı Dr. Rıza Nur'un "Hatıralar"ından derlemeydi.

Başka millet arayışı

İstanbul Üniversitesinden Prof. Dr. Mustafa Erkal, her zaman, "etnik tuzağa" düşülmemesi gerektiğini vurgular:

"Türkiyelilik kavramı toparlayıcı ve birleştirici, belirleyici bir kavram değildir. Sadece mekân birliğini ifade eder. Türkiye'de yaşayan 72 milyon insanın tek ortak özelliği aynı coğrafyayı, mekânı paylaşmak mıdır? Kültürel değerler ve ortak paydalar, ortak kabul ve retler hesaba katılmamalı mıdır? Türkiyelilik bir açıdan da hâkim standart kültürün reddedilmesi, hâkim kültürün basit bir etnik grup gibi düşünülmesinden kaynaklanmaktadır. Türkiyelilik kavramı Türkiye'yi mozaik olarak görmenin de bir sonucudur.

Millî kimlik milliyetle ilgilidir. Millet ve millî kimlik mahallî bazı sıfat ve etniklere rakip de değildir. Millî kimliğin reddi millî birliğin ve vatandaşlığın da reddidir. Hâkim kültürün reddedildiği bir durumda farklılıkların bütünü zenginleştiğinden bahsedilemez." (M. Erkal, Yol Ayırımındaki Türkiye, 2007)

Marmara Üniversitesi'nden sosyolog Yard. Doç. Dr. Mustafa Aksoy, "Türkiye'de Türk milletinden başka millet arayışının ve Türkiye'nin adını değiştirme arayışlarının hızlandığını" belirtir:

"Ne enteresandır ki bu konuda medyada boy gösteren insanların bir tanesinin dahi uzmanlık alanı konuyla ilgi olmadığı hâlde hep bir ağızdan sosyolojik gerçekten bahsetmektedirler. Bu bağlamda sosyolojik gerçeğin nasıl çarpıtıldığı ve tarihi zeminin nasıl kaydırıldığı gözlerden kaçırılmaktadır.

Mesela bir akademiysen (Mümtaz'er Türköne) bugün Kürtlerin 'müstakil hüviyetli bir ırk' olup olmadığını kimse tartışmıyor' diyebilmektedir. Oysa millet ile ırk kavramlarının aynı olmadığını biraz sosyal bilimlerden nasibini almış herkes bilir. Ancak yalandan kim ölmüş dercesine Kürtçülük konusunda ağzı olan konuşmakta ve yazmaktadır. Bu yalanlara verilen çok önemli bir cevap özelliğine sahip olan 'Kürdoloji Yalanları' (D. Ahsen Batur) adıyla bir eser yayımlanmıştır. Uzmanlık alanları "Kürtçülük" olanlar bu eseri okuyanlar karşısında bundan böyle eskisi kadar rahat hareket edemeyeceklerdir.

‘Atatürk’e çullanıyorlar’

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, “Niçin Atatürk’e çullanıyorlar?” diye sorduktan sonra cevabı şöyle veriyor:

“Çünkü Atatürk, İslâmın, Kur’an’ın tek düşmanı zulumdür diyen Kur’an’ın, ideallerini hayata geçiren tarihin tanıdığı en büyük kumandandır. Bunu kendisi farkındandır. Bedir Savaşı’na atıf yapıyor: ‘Bizim Peygamberimizin en büyük mucizesi Bedir Savaşı’dır’ diyor. Ya şuna bakar mısınız! Bedr’i bu manada değerlendiren İslâm tarihinde ilk insan İmam-ı Azam’dır. İkinci insan Atatürk’tür. Bu atıf yaptığı yere bakar mısınız! ‘Bizim peygamberimiz esaret tanımamanın sembolüdür’ Ya sen böyle peygamber tanıımı gördün mü! Araf suresi 157. Bugün yazdım ben bu konuyu! Şimdi Atatürk’e niye çullanıyorlar? Molla rejimine mi Türkiye’yi götürdü teslim etti, hayır Batıya yanaştırdı. Peki niçin rahatsız bundan bu adamlar? Müslüman dünyası ile Atatürk’ün arasını açarken ne dedi Batı? Ne dedi İngiliz gizli servisi? O kotarıyor bu işi... Hâlâ o kotarıyor. Dedi ki: Bu sizi Batıya teslim etti. Sizi Haçlılara teslim etti. Sizi İslâmdan uzaklaştırdı. Haçlılara, Batı dünyasına teslim etti. Orda vurdu. Bunu diyen adam şimdi döndü Atatürk’ten vazgeçin, Batıya böyle entegre olursunuz, AB’ye böyle girersiniz. Biz de sizi böyle severiz. Bu nasıl iştir! Bu nasıl çelişkidir! Niçin? Çünkü Mustafa Kemal’in getirdiği Allah, din, Muhammed anlayışını, İslâm anlayışını, hayata geçirirseniz Batının İslâm dünyasından bir kemik parçası otlaması, yemlenmesi mümkün değil. Çünkü Batı bunu biliyor. İlk günden gördü. Onun için Mustafa Kemal’in antiemperyalist reçetesi Müslüman kitlelere istikamet göstermemeli. Onun için, burada Mustafa Kemal’e kim kin ve öfke duyuyorsa onu baş tacı ediyor. Bütün geri zekâlılığına rağmen, kim ise... Şimdi benim masamın üstünde yayına hazırladığım dosya enteresandır; onun ismini vereyim size... “Türk Kurtuluş, Bağımsızlık ve Aydınlanma Savaşının Kur’ânî Boyutları.” Yıllardır çalışıyorum. Bu kitabın arkasından “Yakın Tarihimizde Papaz-Molla İşbirliği” kitabı gelecek. Kıyametler kopacak, diye düşünüyorum.

Kur’an’ın özü cami yapmak değil. Kur’an diyor: Bir tane düşmanım var benim: Zulüm. Kur’an şirki bile hukukî bağlamıyla düşman ilân etmiştir, metafizik bağlamıyla değil. Tek düşman zulumdür. ‘Fe lâ utvane illâ ala’z-Zâlimin’ diyor: Hiçbir düşman yok, sadece zulüm ve zâlim var.

Şimdi niçin Türk? Çünkü Türk Kur’an’ın bu ruhunu bu karakterini tarih içinde temsil etmiş bir millet. Düşünün ki istilâcı gibi gittiği ülkelerde çelenkle karşılanmış. Onlara özenerek Irak’ta güya çiçekle karşılanacaklardı. Behey namussuz! Sen kim istilâ ettiği ülkede çiçekle karşılanmak kim... O benim ecdadımın meziyeti ve mazhariyetidir! Sen onu yapabilir misin! Şimdi bunu biliyorlar, antiemperyalist ruhu biliyor, biz birçok ülkeye gittik, girdik, tırnak içinde söylüyorum oraları istilâ ettik. Asla emperyalist olmadık, asla mutagallibe olmadık, hele zâlim hiç olmadık. Bunları biliyor bu insanlar. Büyük Atatürk’ün 1921’deki sözüne dönelim. Bunların siyaseti diyor, İngilizleri konuşuyor; çünkü hâlâ siyasetin başı onlardır, İslâmî İslâmla mahvetmek siyasetidir. Abicim şu söze bakar mısınız! Ben Meclis kürsüsünde bunu söyledim. Milletin gözleri dışarı fırladı. Duymadık böyle bir şey, diyorlar. Onun önünde en büyük engel Mustafa Kemal mirasıdır. Onu yok etmeye, bitirmeye çalışıyorlar.”

1071’de buraya giren ve Çanakkale’ye kadar varlığını aynı heybet ve ihtişamla devam ettiren bu vücudu parçalayacaklar. Hedefleri bu. Bunun yolunun da Müslümanı Müslümanla mahvetmek olduğunu biliyorlar. Ve BOP’un eşbaşkanlığını yapanların görevleri budur.

Bunları yakacak cehennemi tasavvur etmekte zorluk çekiyorum! “

Türkiye kendini etnik yapıya göre kodlamadı

Trakya Üniversitesinden siyasî tarihçi Doç. Dr. A. Baran Dural, “Genelde ileri sürülen, ‘Alman etnik- biyolojik milliyetçiliğine karşı, Fransız kültürel milliyetçiliği daha barışçıl ve iyidir’ iddiası da mutlak hakikat değeri taşımaz” der:

Zira Fransız ‘barışçıl kültürel milliyetçiliği’, Fransa’yı emperyalist bir devlet olmaktan kurtaramadığı gibi kendisini etnik kodlara göre ayırtmış her ulusun ille Nasyonel Sosyalist veya faşist olması gibi bir zorunluluk da yoktur.

Zararlı olan kendini etnik değerlere göre kodlamaktan ziyade, o etnik yapının dünyadaki en üstün, en değerli, en biricik, en haklı, en safkan yapı olduğuna dair tehlikeli ve saplantılı bir inatlaşmayı resmi politika haline getirmek, bunda ısrar etmektir.

Bu noktadan bakıldığında imparatorluk bakiyesi yapılanmasıyla Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sanılanın aksine kendisini etnik yapıya göre kodlamadığı gerçeğiyle karşılaşmaktadır. Dünyadaki mevcut toplumsal yapılar incelendiğinde, etno-sembolist algı doğrultusunda devletlerin; tek etnili/çok etnili ve gayri-etnili model olarak üçe ayrıldığı görülecektir.

Bilindiği gibi Osmanlı İmparatorluğu'nun uyguladığı millet sistemi, Kymlicka tarafından tarihin ilk başarılı çokkültürlü toplum örneği olarak gösterilir. Düşünür genelde liberal ya da sosyalist toplumlara özgü olarak tasarladığı çokkültürlü modelin, Osmanlı İmparatorluğunun mutlak monarşi sistemi içinde nasıl uygulanabildiğini şaşırarak aktarır ve Osmanlı İmparatorluğuyla günümüz ABD toplumu arasında paralellikler bulmaya çalışır. Her ne kadar düşünürün Osmanlı İmparatorluğu'na biçtiği, 'Teokrasiler federasyonu' elbisesi hayli sorunluysa da, bu vahim hata, Osmanlı'nın çokkültürlü bir imparatorluk olmadığını göstermez.

Türkiye Cumhuriyeti de, Lozan'dan sonra 'Türk milleti' tanımını genişleterek, gayrimüslimleri bu tanıma dâhil etmiş ve Dr. Şener Aktürk'ün de belirttiği gibi, 'Türkiye'de yaşayan herkes vatandaşlık itibarıyla Türk ıtlak olunur' ifadesini kurumsallaştırmıştır. Yine Dr. Aktürk'ün ifade ettiği üzere ulusal karakterin biçimlendirilmesinde hayatî rol oynayan nüfus sayımlarında Türkiye'de yurttaşların etnik kökeni sorulmaz. Kimlik kartları, resmî belgelerde vatandaşların etnik kökeni kaydedilmez, idarî teşkilâtlanma etnik yapı doğrultusunda biçimlendirilmez. Bu Türk devletinin gayrietnik bir yapılanmayla, yurttaşlarını bütünsel kapsayıcılık iddiasıyla temsil etmeye hazırlandığı ve ettiği gerçeğini ortaya koyar ki, Türk devletini kuran Kemalist kadrolar bu geniş milliyetçilik tanımına barışçıl-bütünleşmiş- ölkü birliği etmiş bir ulusal karakterin kurulup korunması amacıyla gayet bilinçli olarak sahip çıkmışlardır.

Doç. Dr. A. Baran Dural, "Günümüzde Kürt kökenli yurttaşların bir kısmında yeşeren ayrılıkçı eğilimleri savunanlar ve/veya körükleyenler, kendisini gayrietnik bütünsellik yaklaşımı içinde örgütleyen bir devletten kökten-etnik taleplerinin yerine getirilmesini bekliyorlar" tespitinde bulunur:

"Siyasî Kürtçülük hareketinin sözcüleri bu anlamda aslında şunu teklif etmiş oluyorlar:

'Siz devletinizde genel bir yapıbozumuna gidip, önce bu ulusal karakteri en alt zerresine kadar bir bölüp parçalayın. Biz de ortaya çıkan irili ufaklı yapıdan kendi payımızı alıp çekilelim. Sonra da artık bir daha birleşebilir misiniz, dağılır mısınız, ne yaparsanız yapın. Başınızın çaresine bakın.'

Fark edilebileceği gibi bu talebi dillendirenler aslında Türkiye'ye büyük haksızlık yapıyorlar. Belki siyasî Kürtçü hareketin temsilcileri yürekten tam olarak bu hedefi gütmüyor olabilirler. Ancak hazır ulusal kimliğin nasıl yapılandırılması gerektiğine dair kafası hayli karışık bir İslâmcı 'koalisyon' iktidardayken, serdikleri ağı alabildiğine geniş tutup, 'Biz önümüzü kış tutup her şeyi isteyelim, yaz çıkarsa bahtımıza. Sonuçta koparabildiğimiz tavizi alırsız' politikasını gayet bilinçli ve kendileri açısından zekice uyguluyorlar. Etnik yapılanma gözetmeyen bir devleti önce etnik taleplerle aşındırıp biçimlendirmek sonra dışlayıcı taleplerini dışarıdan ve içeriden aldıkları destekle dayatmak istiyorlar."

□

Öze dönüş için çok geç değil!

Neo-İslâmcılar liberal solun izine bastıkça Türkiye'yi çıkmaza sürüklüyorlar.Ba'de harabu'l-Basra'dan dönüşün

olmadığını anlamaları gerekir

Recep Tayyip Erdoğan, “Türkiyelilik” tartışmalarının daha ateşinin sönmediği bir zamanda, PKK ile uzlaşabileceğini sanarak, 10 Ağustos 2005 günü “12 seçilmiş aydınımız”la, Ankara’da, bir araya gelmiş ve kendilerinin ifadesiyle “Kürt meselesini çözmek için” ilk adımı atmıştı.

Tarihe not düşmek için bu “12 seçilmiş güzide aydınımız”ın adlarını ben de yazayım.

Gencay Gürsoy (İstanbul Tabip Odası Başkanı). Adalet Ağaoğlu (yazar), Yücel Sayman (eski İstanbul Barosu Başkanı), Yılmaz Ensaroğlu (eski Mazlum-Der Başkanı), Osman Kavala (işadamı), Tayfun Mater, gazeteciler: Ali Bayramoğlu, Ahmet Hakan Coşkun, Oral Çalışlar, Mustafa Karaalioğlu, Nuray Mert, Hakan Tahmaz,.

İçlerinde yazar Adalet Ağaoğlu niçin bu işlere kalkışır anlamam. Çok tatlı, sevecen bir hanım. (1929 doğumludur.) Herhâlde “aktivist” görünmek içindir. Ahmet Hakan (Coşkun), bu işlerin dışında, Mustafa Karaalioğlu Başbakan’la aynı görüşte. Yılmaz Ensaroğlu Neo-İslâmcı, PKK’nın açtığı yolda kendisine pay çıkarmak isteyen biri. Bir strateji derneğinin yöneticisi olarak 15-20 kişiyi toplayıp PKK-BDP’nin “özerklik” ilânının uygula- nabilirliğini araştırmak için daha yeni Avrupa’yı dolanıp geldi. A. Bayramoğlu, O. Çalışlar, N. Mert, PKK’yla masaya oturulmasını hararetle isteyen, “siyasi çözüm”ün yılmaz savaşçıları. İçlerinde Nuray Mert, PKK sempatanlığını büyük bir sevgiye dönüştürmüş, Güneydoğu’ya yol yapılmasını bile halkı imha etmek için yapıyorlar, diye yazabilecek kadar gözü kararmıştır. “12 seçilmiş güzide aydın” arasında Tayfun Mater’i gözünüz bir yerden ısıyor mu? Tayfun Mater eski Dev-Gençlidir... Bayağı eylemleri vardır. Hanımı Nadire Mater dış destekle “Mehmedin Kitabı”nı yazmış, konuşmak için seçtiği askerleri psikolojisi bozuk göstermiştir.

Onların deyişiyle mesele “Kürt meselesi” ise, herkesi ilgilendirir. İçlerinde bir tane olsun “milliyetçi” bilinen yazar, akademisyen, araştırmacı var mı? Liberal aşırı solun oyu ne kadar Türkiye’de? Binde bir mi, binde iki mi? Öyle bir şey.

Erdoğan, yıkıcı soldan gelme liberal “aydınlar”ın verdiği havayla iki gün sonra gittiği Diyarbakır’da tıpkı A. Öcalan gibi “Demokratik cumhuriyet temelinde Kürt sorunu çözülecektir” demiştir.

Nereye geldik?

“Türkiyelilik” dediler, “anayasal vatandaşlık” dediler... Şimdi ise bilenen kılıçlardan bahsediliyor.

Başbakan dili dolansa bile “Türk milleti” diyebiliyor.

Başta ne dediysek o noktaya gelecek, tıpkı Kıbrıs meselesinde olduğu gibi... Yazın bir tarafa; inanmasa dahi yine gelecek!

Söz konusu “12 seçilmiş güzide aydın” o zamanki CHP Genel Başkanı Deniz Baykal’dan da randevu istemiş, Baykal görüşmeye gerek görmemiştir. Ne görüşecekti ki...

Çok kültürlülük siyasî tercihtir

Doç. Dr. A. Baran Dural, çok önemli bir konuya temas etti. Çokkültürlülük eşyanın tabiatına uygun mu, yoksa ideolojik bir tercih mi? Cevabı Doç. Dr. Dural’dan alıyoruz:

“Bu noktada konu yine dönüp dolaşıp çokkültürlülük meselesine geliyor. Öncelikle Gerd Bauman’ın, ‘Çokkültürlülük Bilmecesi’ kitabında belirtildiği gibi, çokkültürlülüğün bir zorunluluktan çok ideolojik tercih meselesi olduğu vurgulanmalı. Sonra çokkültürlülüğün Türkiye’deki İslâmcı, liberal ve yeni- sol grupların iddia ettiklerinin aksine, tek parçalı yekpare bir süreç olmadığı eklenmeli. Zira çokkültürlülük; bireysel, dinî ve etnik hak arayışlarıyla şekillenen bir mücadele alanı. Bu bağlamda bireysel, dinî ve etnik hak taleplerinin hiçbiri bir diğeriyle örtüşmüyor veya bir diğerine cevap sunamıyor. Örneğin ülkemizde liberal hareketin önerdiği ve şimdiki siyasal iktidarın peşine düşmüş

gözüktüğü, 'anayasal vatandaşlık' kavramı, bireysel düzeyde tanımlanmış bir hak. Buna göre zaten ulusal yapı millete göre değil, tek tek bireylerin talepleri doğrultusunda kodlanacak ve bağımsız bireyler devletle ilişkilerini evrensel olduğu ileri sürülen hukuk normlarıyla düzenleyecekler. Temel uzlaşma metni sayılan anayasa, her bireyin bağımsız varlık alanını, haklarını, özgürlüklerini devlet başta olmak üzere her tür dış müdahaleye karşı kıskançça savunacak. Tabii hukukun belirleyiciliği, devletin tüm yurttaşlarına aynı ciddiyet ve saygıyla yaklaşması yabana atılacak bir teklif değil ve inanın ülkedeki Kürt kökenli yurttaşların talepleri bireysel talepler olsaydı, başarılı bir çözüm yolu da sunabilirdi. Ne yazık ki, liberallerin öngörülerinin aksine ayrılıkçı siyasî Kürtçü hareketin dayattığı seçenekler bireysel değil etnik alanla ilgili. Siyasal talepler siyasal karşılık, kültürel talepler kültürel karşılık beklediği gibi etnik talepler de etnisiteye dair bir karşılık gerektirir. Kısacası etnik talepler bireysel hak dağıtımıyla sona erdirilemez.”

‘İslâm kardeşliği’ iğdiş edilmiş bilinçtir

Doç. Dr. A. Baran Dural, liberaller ile neo-İslâmcı kesim arasındaki işbirliğini yorumlarken: “İslâmcı kanat ideolojik eksikliğini, Türk liberallerinin türeteceği ve küresel güçlerin onay verebileceği çözümlerle aşmaya çalışıyor” yorumunu yapar:

“İslâmcı hareketin önerdiği, ‘Müslüman/İslam kardeşliği’ nazarından bakıldığında da durum değişmez. Bu kadro, işe sürrealist bir Osmanlı toplumu imgesi yaratmakla başlar. Sanki Osmanlı İmparatorluğu’nun en görkemli devrinde, yani 15-16. yüzyıllarda devlet halkına, ‘Müslüman kardeşliği’ reçetesiyle yaklaşıyormuşçasına, geçmişte hiç işlenmeyen bir tez sanki varmış ve geçerli olmuşçasına bugün de devreye sokulmaya çağırılır. Oysa en görkemli döneminde Osmanlı İmparatorluk nüfusunun yüzde 60’ı, yönetici seçkinlerinin ise yüzde 80’i Hristiyanlardan oluşmaktaydı. Müslüman- Türk olgusuna bağlı kalan imparatorluk ailesi, aradaki boşluğu Müslüman ve Türk yöneticiler aracılığıyla doldurur ama Müslümanlık veya Türklüğün hâkim unsur haline gelmesi, çoğunluğu teşkil eden Hristiyanları kışkırtacağı gerekçesiyle şiddetle engellenirdi. İmparatorluk, İslâm kardeşliği ögesine ancak çöküş döneminde o da, bir süre sonra devletten ayrılacaklarına kesin gözüyle bakılan Müslüman toplulukların bir müddet daha oyalanabilmesi için başvuracaktı. Hâliyle geçiş dönemi ideolojileri kalıcı sorunlara yanıt sunamaz. Nitekim İslâmcılık ve İslâm kardeşliği tezi de Osmanlı’nın yıkılmasını engelleyemedi. Dolayısıyla bugün de ülkenin Güneydoğu’sunu ilgilendiren sorunun ‘Müslüman kardeşliği/ İslâm kardeşliği’yle çözümlenebileceğini sanmak, Marxist terminolojiyle ifade edildiğinde tipik bir ‘yanlış’ ya da ‘ideolojik önyargılarla iğdiş edilmiş’ bilinç örneği sergiler.

‘Neden’ diye sorulacak olunduğunda, karşı tarafın taleplerinin etnik içeriğe sahip olduğu ve etnik taleplerin dinsel çözümlerle dengelenemeyeceğini anımsatmak gerekir. Dolayısıyla tıpkı, liberal anayasal vatandaşlık önerisi gibi, İslam kardeşliği de ‘Kürt sorunu’nun çözümünde entelektüel beyin jimnastiğinin ötesinde bir toplumsal tutamak noktası sağlamaz. Kanımca mevcut İslâmcı iktidarın yöneticileri ve başlıca teorisyenleri de, ‘Müslümanlığa dayalı yeni yurttaş tanımlaması’- ‘İslam kardeşliği’ öngörülerinden çoktan vazgeçtiler. Günümüzde liberallerle İslâmcılar arasında gözlemlenen ‘kutsal ittifak’ın gerisinde de zaten bu saik yatıyor. İslâmcı kanat ideolojik eksikliğini, Türk liberallerinin türeteceği ve küresel güçlerin onay verebileceği çözümlerle aşmaya çalışıyor.

Küresel güçlerin oyunu

Doç. Dr. A. Baran Dural, “küresel” güçlerin gizli hesaplarına dikkati çeker:

“Oysa az gelişmiş dünyaya çoğulluğun faziletlerini anlatan küresel güçler, aynı esnekliği kendi ülkelerinde gösteremiyorlar. Kendisini çoktan, ‘Yeni Roma İmparatorluğu’ olarak takdim etmeye başlayan ABD’de, Latin kökenlilerin seslendirdikleri Hispanik talepler, Samuel Huntington tarafından, ‘Amerikan rüyası İngilizce rüya görenler içindir. Eğer Hispanikler Amerikan rüyasına dahil olmak istiyorlarsa, rüyayı İngilizce görmeyi öğrenmelidirler’ diyebiliyor. Yine ABD’nin küresel emellerine yön veren teorisyenler, ‘İsa’ya erişmek için İngilizce yeterliyse, anlaşabilmemiz için de yeterlidir’ çağrısıyla karşınıza çıkabiliyorlar. Dünyada çokkültürlülüğü bir devlet biçimi olarak kabul eden ilk devlet olan Kanada’da, verili Kanada milleti bulunmamasına rağmen yükselen Kanada

milliyetçiliğinin devletten son 20 yılda gördüğü destek insanı şaşırtıyor. Yine Kanada'dan Türkiye'ye bakılacak olduğunda, anayasal vatandaşlık hakkına sonuna dek sahip olan, Kanada'nın refahı en yüksek gruplarından birini oluşturup, yerel hükümetince kayrılan Qubec'lilerin, ayrılıkçı taleplerine son vermemesi, hatta bunları inatla savunması dikkati çekiyor. Demek ki anayasal vatandaşlık her türetildiği yerde, etnik-siyasal uzlaşsızlıkları çözümleyiveren bir sihirli değnek değilmiş.

Gelinen noktada, adına ister milliyetçi ister ulusalcı güçler deyin bu kesimlerin aralarında birleşip işbaşındaki İslamcı-liberal cepheyi ideolojik açıdan mağlûp edip marjinalleştirmesi, millî kimliğin düzlüğe çıkmasının tek yol gibi görünüyor. Hatta bu da yeterli olmayacaktır. Zira Türkiye gibi az gelişmiş ülkeler küresel bazda bir saldırıyla karşı karşıya. Dünyanın süper gücü tek başına kaldığı ve dengelenemediği müddetçe liberalizm, ortadaki boşluktan da yararlanarak artık bir ayak bağı olarak gördüğü ulus-devlet, millî karakter ve milliyetçi akımları aşındırmaya çalışıyor. Gerçi liberaller dünyanın yeniden çok kutuplu modele evrildiği günümüzde, rakiplerini ortadan kaldıramayacağını iyi biliyor, bu yüzden de mümkün olduğunca aşındırmaya, korunaksız bırakmaya uğraşıyor. Yukarıda açıklanan mantık doğrultusunda küresel saldırıya verilecek tepkinin de küresel nitelikte olması gerektiği hatırlatılmalı ve milliyetçi güçlerin acilen, 'Her milliyetçi model farklıdır. O yüzden de milliyetçi evrensel doğrular yoktur. Sosyalizm ve liberalizmin aksine milliyetçiliğin evrensel düzlemde geçerli laik peygamberleri yoktur'anlayışından yüzgeri edilmesi gerekiyor.

Kaşgarlı Mahmud'da milliyetçilik

Türklerde millî duyguların kesafetini Orhun Yazıtları'nda görürüz. Araplara karşı Türk dilini ve Türkleri öne çıkaran Kaşgarlı Mahmud, Divanu Lügati't-Türk'te, milliyetçiliği zirvededir. Öyle bir milliyetçilik ki, bu anlayışını Müslümanlıkla bütünleştirmiştir:

"Allah'ın devlet güneşini Türk burçlarında doğdurduğunu, bütün feleklerin onların toprakları üzerinde dönmekte olduğunu gördüm.

Allah onlara Türk adını verdi ve onları yeryüzüne hâkim kıldı. Zamanımızın hükümdarlarını onlardan çıkardı; dünya milletlerinin idare iplerini onların ellerine verdi; onları herkese üstün eyledi; kendilerini hak üzerine kuvvetlendirdi. Onlarla birlikte çalışanı, onlardan yana olanı yüceltti ve Türkler dolayısıyla onları her isteğine erdirdi; bu kimseleri kötülerin kötülüklerinden korudu. Oklarının isabetinden korunabilmek için, akli olana düşen iş bu insanların tuttuğu yolu tutmak oldu. Derdini dinletebilmek ve Türklerin gönlünü almak için onların dilleriyle konuşmaktan başka çıkar yol yoktur. Bir kimse kendi cemiyetinden ayrılıp da Türklere sığınacak olursa o cemiyetin korkusundan kurtulur; Türklere onunla birlikte başkaları da sığınabilir.

Ant içerek söylüyorum, ben, Buhara'nın sözüne güvenilir imamlarının birinden ve ayrıca Nişaburlu bir imamdan işittim. İkisi de senetleriyle bildiriyorlar ki peygamberimiz kıyamet alâmetlerini, ahir zaman karışıklıklarını ve Oğuz Türklerinin ortaya çıkacaklarını söylediği sırada 'Türk dilini öğreniniz; çünkü onların uzun sürecek egemenlikleri vardır. 'buyurmuştur. Bu hadis doğruysa -sorumlulukları kendilerinin üzerine- Türk dilini öğrenmek çok gerekli bir iş olur; yok, bu söz doğru değilse akla göre gereklidir."

Prof. Dr. Ceval Kaya, yukarıdaki tercümeyi dostumuz Prof. Dr. Mustafa Kaçalın'ın henüz yayınlanmamış Divanu Lügati't-Türk çalışmasından alarak tebliğ konusu yapmıştır.

Prof. Dr. Ceval Kaya, Kaşgarlı'nın bu girişinden şu sonuçları çıkarmaktadır:

"1. Yeryüzünü adaletle yönetmek üzere Türkler Tanrı tarafından görevlendirilmiştir. 2. Türklere tabi olanlar huzur ve adalet içinde yaşarlar. 3. Türklerle iyi ilişkide bulunabilmek için onların dillerini öğrenmek lâzımdır. Akıl ve dinin gereği budur." (Ahmet Yesevî Üniversitesi. III. Uluslararası Türkoloji Kongresine sunulan tebliğ)

Kaşgarlı da kitabında Türk olmanın gururunu ortaya koyarak: "Ben Türklerin en açık konuşanlarından, en

zekilerinden, mızrağı en keskin olanlarından biriyim” demiştir. (Nergishan Tekin, Türklük ve Alevilik-Bektaşîlik, 2011)

Kaşgarlı, bu hadisi naklederken silsile bile vermiştir.

Böyle bir hadisin olması mümkün değildir. Nitekim, en Türkçülerden Hüseyin Namık Orkun (1902-1956) “Türk” kelimesini izah ederken, bu hadis meselesini ele alır ve uydurma olduğunu, hadisi zikretmeye bile gerek görmediğini belirtir. (“Türk Kelimesine Dair 2”, Dergâh, S. 7, 20 Temmuz 1921)

Kaşgarlı eserini 1074’te Arapça yazmış ve üstelik 1077’de Bağdat’a giderek Halife’ye bizzat takdim etmiştir. Halife Alparslan’ın kızıyla evliydi ve Selçuklu sultanı Melikşah’ın eniştesiydi.

Ne yapacağız şimdi? Kaşgarlı da “milliyetçi” diye eserini parçalayalım, adını her yerden kazıyalım mı?

Orhun Abideleri ne olacak?

Abideler, edebiyatın da şahıkasıdır ve Türkleri bırakın insanlığın ortak değeridir.

ARSLAN TEKİN YENİÇAĞ